ПОЛИТИКИН
ЗАБАВНИК
2. 7. 1982 • ИЗЛАЗИ ПЕТКОМ • ГОДИНА XLIII • 20 ДИН.
БРОЈ 1592

Жикица Јовановић Шпанац ★★★

ПРВИ УСТАНИЧКИ ХИТАЦ

Фирџер

Веровали или не!

ЦИНОВСКЕ СЛУШАЛИЦЕ

ПРИКАЗАНЕ НА ЈЕДНОЈ ИЗЛОЖБИ У ЦИРИХУ, ИЗНОСЕ 457,5 СМ И РАДЕ.

ЏОРЏ ТОМПСОН

ИЗ ОВЕНСБОРА (САД), ЈЕДНОСТАВНО КАЖЕ „ВРЕМЕ ЈЕ РУЧКУ" И ИЗ ВОДЕ ИЗРОНИ СТОТИНЕ РИБА, ОД КОЈИХ НЕКЕ ИМАЈУ И ДЕСЕТ КИЛОГРАМА, И ЈЕДУ ИЗ ЊЕГОВЕ РУКЕ.

МУВА

ЧАК И КАД ЖИВИ У РЕЛАТИВНО ЧИСТОМ ПРОСТОРУ, НОСИ НА СЕБИ ДВА МИЛИОНА БАКТЕРИЈА.

Берзански тркови

КОЈИ СУ СЕ БАВИЛИ КУПОПРОДАЈОМ ПАМУКА ПОЧЕТКОМ 20. ВЕКА У ЕНГЛЕСКОМ ГРАДУ МАНЧЕСТЕРУ, ЗАВРШАВАЛИ СУ ТРАНСАКЦИЈЕ ОД НЕКОЛИКО СТОТИНА ХИЉАДА ФУНТИ ЈЕДНОСТАВНИМ ЗНАКОМ РУКЕ ИЛИ УЗ НЕКОЛИКО НЕДОВРШЕНИХ РЕЧЕНИЦА.

ЖЕНКИ СВРАКЕ

ЧИЈИ МУЖЈАК ТЕК ШТО ЈЕ УГИНУО, УДВАРАЈУ СЕ ДРУГИ МУЖЈАЦИ КОЈИ СЕ ОКУПЕ ОКО МРТВОГ ТЕЛА.

КУЋА У УТРЕХТУ

(ХОЛАНДИЈА)

ВЛАСНИШТВО ХЕРМАНА ДЕ ВАЛА, НЕМА НИЈЕДАН РАВАН ЗИД.

ЈЕСТЕ ЛИ ВЕЋ ЧУЛИ ДА ●●●

●●● професор Олаф Бјорн са универзитета у шведском граду Лунд изумео је апарат са рендгенским зрацима помоћу којег може да се гледа кроз бильку и тако сазна да ли се правилно исхрањује или болује.

●●● донедавно се веровало да само може да ступи у везу с другим китом на раздаљини и од неколико стотина километара помоћу звукова ниске фреквенције. Шкотски научници Р. Мос и И. Локи открили су да и тетреб испушта сличне звуке које човек не може да чује. Мос и Локи нису сигурни да ли тетреб користи те звуке ниске фреквенце за споразумевање или да би привукао женку са веће удаљености.

●●● римски император Клаудије (10 — 54), пре него што је наредио да се исуши језеро Фучино организовао је у његовим водама крваву поморску битку у којој су галије имале као посаду 20.000 људи осуђених на смрт. Њима је обећано помиловање ако преживе. У том окршају изгинули су готово сви — помиловано их је мање од сто.

●●● Цезар, велики римски војсковођа, државник и писац, рођен је тако што је трбушни зид његове мајке пререзан. Касније, када је Цезар постао цар, овај хируршки захват добио је назив царски рез.

●●● кад звоно ове сахат куле огласи тачно време, знај да ти је живот краћи за један час. То је одзвоњавање које је минуло и које се неће вратити — пише, на арапском језику, на мермерној плочи изнад улазних врата сахат куле у Прилепу.

●●● бојкот представља принудну меру против неког тако што, на пример, радници одбијају да купују робу неког трговца или фабриканта или неће да ступе код неког на рад.

Ова реч означава и прекид сваког контакта са неким. Реч потиче од капетана енглеске војске Чарлса Бојкота који је био управник на имању једног ирског земљопоседника. Године 1880. Ирска земаљска лига повела је борбу за аграрну реформу када је дошло до прекида сваке везе са капетаном Бојкотом и његовим земљопоседником.

●●● у само две европске земље говори се искључиво један језик и то су Исланд и Португал. У свим осталим европским земљама део становништва говори, поред званичног, још један или више језика.

●●● у музеју Пастеровог института у Паризу конзервирано је највеће јаје које је једна кокошка снела: тешко је преко 300 грама (око пет пута је теже од обичног јајета).

●●● један Аустријанац изумео је уређај за хватање крадљиваца аутомобила. Када лопов притисне папучицу за гас, искључи се систем за паљење мотора и чује звук аутомобилске сирене. Тада из пода искоче окови и док крадљивац још није схватио шта се догађа, окови му се затварају око чланка обе ноге. Тако окован остаје до доласка полиције.

●●● научници данас ретко имају прилику да открију нову породицу инсеката. То се ипак недавно догодило у Аустралији. Откривени су инсекти слични зрикавцу и сврстани у нову породицу равнокрилих инсеката. Последњи пут је ова врста инсеката допуњена новом породицом пре 75 година.

ШАРЕНИ ГЛОБУС

РОБИН ХУД У ШЕРИФОВОМ ЗАМКУ!

Енциклопедијски подаци кажу да је Нотингем главни град грофовије Нотингемшир али га многи знају по нечем другом. Предање каже да је овај град завичај легендарног енглеског народног јунака Робина Худа. Мада се не зна баш поуздано да ли је рођен у Нотингему (једна легенда тврди да је свет угледао у шуми, Шервудској, наравно), сигурно је да је своја

јуначка дела чинио у околини. Што из захвалности херојu из времена Ричарда Лављег Срца, што због туризма, становници су још давно подигли споменик браниоцу потлачених. Велика статуа била је донедавно смештена на једном градском тргу.

А онда су градски оци одлучили да споменик пренесу у највећу дворану нотингемског замка. Разлог је био прилично убедљив јер су безмало сваког дана нестајале стреле из тоболца јунака Шервудске шуме, а често се дешавало да Робин Худ остане и без свог чувеног лука. Грађани су били огорчени. Ко се усудио да Робина смести баш у замак његовог крвног непријатеља, озлоглашеног нотингемског шерифа?! Јадни Робин, вероватно се превртне у гробу, жале се многи становници главног града грофовије Нотингемшир. Видећемо хоће ли градски оци послушати глас својих бирача и вратити Робина Худа на слободу!

НЕ ПУЦАЈ НА ГОРИЛУ

— Побегао је горила! — глас се брзином муње проширио токијским зоолошким вртом. Гомила посетилаца се тако успаничила да су се неки и повредили покушавајући да побегну на мали излаз. Службеници зоо-врта, по службеној дужности, морали су да остану и крену у потрагу за џиновским мајмуном. Наравно, прво су се наоружали специјалним пушкама које избацују успављујуће метке, тзв. летеће шприцеве. Убрзо су угледали бегунца који се лено шетао поред кавеза са другим мајмунима. Одјекнуо је пригушен пуцањ, хитац је био прецизан. Стрелац је гласно одахнуо а онда се готово скаменио од изненађења: пре него што се звер срушила и заспала чврстим сном, са себе је скинула главу и стрелца обасула бујицом јапанских речи од којих ниједна није за штампу. Запрепашћени чувари убрзо су установили да се под кожом горуле скривао један изузетно висок и снажан човек. Кад се дотични човек-звер про-

будио, чувари су сазнали да се „пресвукао“ у горилу по налогу управника зоолошког врта. Разлог — требало је проверити како ради служба безбедности.

СТРАЖА, МИРНО!

Одвајкада су власници и продавци вредних ствари водили праве малe ратове против крадљиваца. Некад с више, некад с мање успеха. Напретком технике узнапредовала су и тзв. средства заштите, тако да се данас углавном користи електроника. Међутим, и лопуже су се извештиле па је и даље остао резултат 0:0. Сада су се многи власници у очајању одлучили да чување својих драгоцености повере — дивљим животињама.

За време једног сајма који је пре годину дана одржан у Њујорку посетиоци су се запањили кад су видели да се скупоцени златници налазе изложени у обичним, истина повећим, посудама са водом. Наивни би рекли — права прилика за лопове. Међутим, тешко да би се овде неко усудио да са речи пређе на дела јер су златнике штитиле — пиране, најкрволочније рибе на свету. Па, ко воли — нек' изволи!

Дирекција банке у аустралијском граду Дарвину такође се одлучила за воду, али је у њу сместила — крокодила. Главном сефу може се прићи једино кроз базен. Службеници банке депонују новац тек кад преко базена спусте специјални мост. Власници једног фудбалског клуба из енглеског града Скарбора за ноћног чувара својих просторија из којих су често нестајали драгоцени пехари поставили су

правог правцатог лава. Цар животиња је, кажу, увек помало гладан.

И свештеници једне цркве на енглеском острву Шепи дуго су се безуспешно борили против крадљиваца. Два пута за шест месеци лопови су им однели цео оловни кров. Кад су провалници и трећи пут, под заштитом ноћи, почели да скидају олово, дочекао их је рој од преко 30 хиљада разљућених пчела...

УМРЛИ СУ ИГРАЈУЋИ КАРТЕ

Богати трговац парфемима Џон Г. Бенет и његова супруга Мери угодно су живели у луксузној кући у Канзас Ситију све док једног недељног поподнева у јесен 1929. године нису сели да са својим суседима, госпођом и господином Хофман, одиграју пријатељску партију брица. Што је игра више напредовала. Бентови су се све жучније препирали, испричала је касније на суду госпођа Хофман. У једном кругу Џон Бенет се, уместо да одустане и каже „доста“, упустио у авантуру с недовољно јаким картама и госпођа Хофман га је лако надиграла. Видевши то Мертл Бенет је оштро пребацила мужу и поново је избила свађа. Џон Бенет се у бесу нагао преко стола и својој жени ударио врућ шамар на шта му је она просиктала да је најобичнија луда будала. Бенет је запретио да ће прекинути игру и напустити друштво, а Мертл је додала да би и Хофманови најбоље урадили кад би се што пре почистили из њене куће. Али, пре него што је ико успео да изиђе, Мертл је, ван себе од љутине, отрчала у собу своје мајке, дограбила породични аутоматски пиштољ, дојурила натраг и испалила два хица у мужа. Грешни Џон Бенет свакако би преживео и то вече и многа друга само да је имао мало боље карте.

Када је чувени револвераш Дивљег запада Џемс Батлер Хикок, звани Дивљи Бил Хикок, ушао у градић Дедвуд у Јужној Дакоти јуна 1876. године, имао је снажно предосећање да из њега неће изнети живу главу. На дан 2. августа лепо се забављао и смејао у салуну Карла Мана играјући покер са три пријатеља. Случај је хтео да Хикок, који је из предострожности увек седео леђима окренутим зиду, овог пута седне леђима скренутим вратима јер му је пријатељ Чарли Рич заузео „зидно“ место да би се мало нашалио и никако није пристајао да му га уступи. У салун је неприметно ушао Џек Макол, кога је Дивљи Бил нешто раније истог дана победио на покеру, извадио колт калибра 45 милиметра и Хикоку просвирао метак кроз потиљак. Тридесет деветогодишњи Дивљи Бил Хикок на месту је остао мртав. С овог света отишао је с осмехом на уснама не стигавши да схвати шта га је снашло. У том тренутку у руци је држао два пара црних кечева с црним осмицама и те карте се отад у покеру зову „мртвачев хенд“ (дословце: мртвачева рука).

Чувени филмски комичар Бастер Китон доживео је срчани напад док је у касно поподне 31. јануара 1956. године играо покер у својој кући у Холивуду. Издахнуо је следећег јутра у седамдесетој години, али захваљујући великом таленту који је поседовао ни издалека није заборављен.

Коцкар Арнолд Ротштајн, победник на светском првенству у покеру 1919. године, играо је покер с Хампом Макманусом у апартману који је овај изнајмио за ту прилику у хотелу „Парк Сентрал“ у Њујорк Ситију кад му је испаљен хитац у стомак. Ротштајн, који је у претходном сусрету Макманусу остао дужан триста двадесет хиљада долара, изишао је тетурајући се из хотелске зграде и на улици се срушио. У болници, где је хитно превезен, упорно је одбијао да каже име човека који га је упуцао. Умро је носећи тајну у гроб истог дана, 4. новембра 1928. године.

На овој пољани испред цркве одиграо се догађај који је ушао у историју: пукла је прва устаничка пушка. У ствари, хици су испаљени из пиштоља.

ЦРВЕН ДАН У БЕЛОЈ ЦРКВИ

КАД СУ ЧУЛИ ДА СЕ У СЕЛУ НАЛАЗЕ „ШУМЦИ“, ЖАНДАРМИ СУ СЕ САКРИЛИ У ОБЛИЖЊОЈ КАФАНИ, ЧЕКАЛИ СУ ДА БОРЦИ РАЂЕВСКЕ ЧЕТЕ ОДУ И ТЕК ТАДА УЗМУ СТВАРИ У СВОЈЕ РУКЕ. ТО ИХ ЈЕ СТАЈАЛО ЖИВОТА!

Дан топао, прави летњи. Испред цркве у Белој Цркви тиска се гомила народа. И у кафани преко пута тешко је наћи слободан сто. Преко моста у групицама сливају се сељаци у живописним ношњама. Права свечарска атмосфера. Није ни чудо, седми је јул, од памтивека народ ових крајева долази у Белу Цркву. Празник је, Ивањдан. Истина, овог пута, 1941, другачији него претходних година, општинске власти су покушале да осујете скуп, начули су да комунисти нешто спремају па се уплашили. Узалуд. Преко четиристо душа размилело се селом.

За то време у шуми Слаовина изнад села група партизана Рађевске чете с нестрпљењем очекује наређење за покрет. Неки по ко зна који пут чисте оружје. Омладинац Коста Андрић под храстом, подаље од других, нежно глади свој пушкомитраљез. Неисправан је, зна то добро, нема ни шаржере, али ништа за то, важно је да је његов. Оправиће га неко, и шаржере ће већ наћи. У средини групе једног младића слушају пажљиво, гутају готово сваку његову реч. А ко и не би, то је Шпанац, њихов комесар Жикица Јовановић!

— Започиње тешка и крвава борба, борба у којој неће бити заробљеника... Цео народ је са нама. То је залога наше победе... — чују се речи искусног ратника.

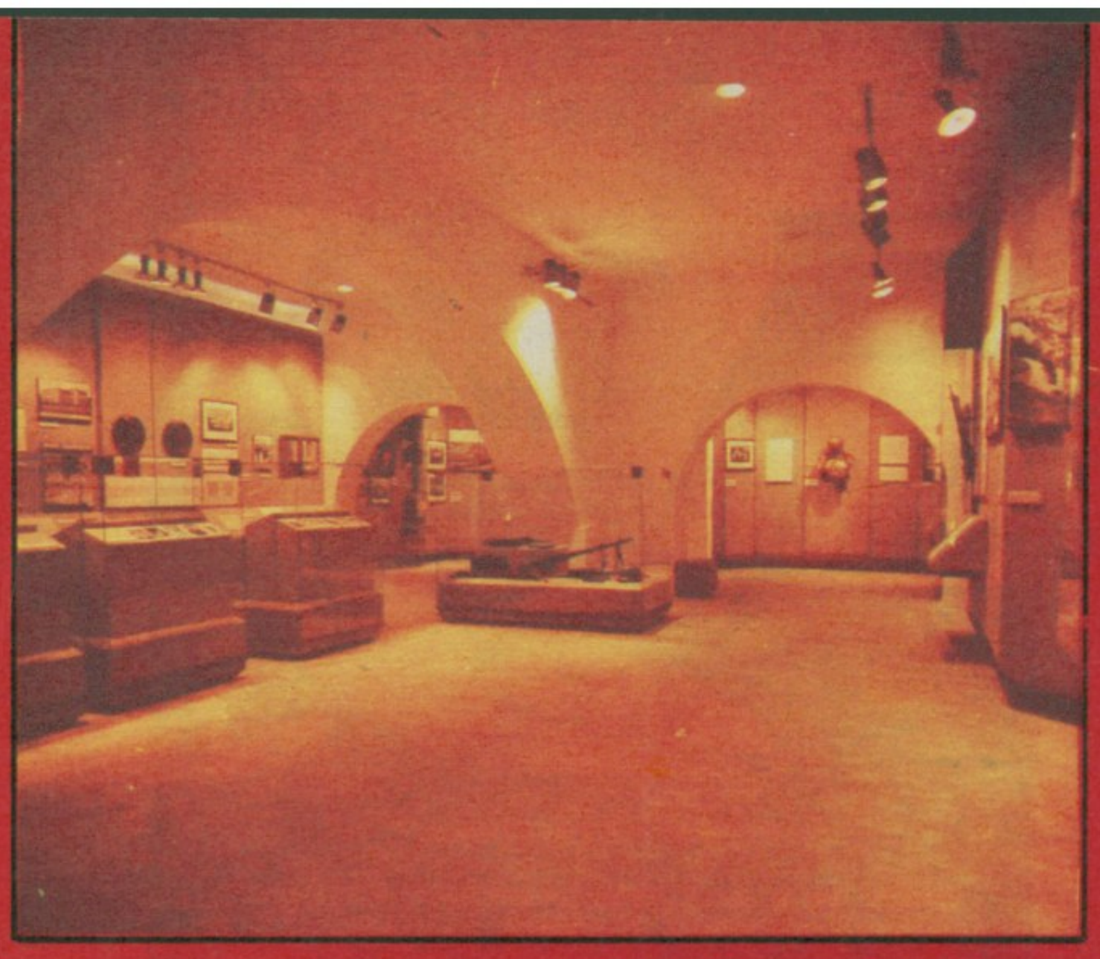
Већ је четири по подне. На сеоском „плацу“ преко триста душа, пева се и игра. И одједном се маса ускомеша, од реке Баставшице приближавала се група наоружаних људи разнолико одевена. На челу, мало погнут, човек са сивим качкетом и капутом пребаченим преко рамена, о појасу пиштољ...

— То је онај Шпанац! — узбуђено шапће један гологлав сељак. — А гледај, онај до њега, оно је доктор, доктор Миша Пантић... Ено и Чеде Милосављевића, и он је с њима ... — не престаје очигледно добро обавештен сељак.

Праћена немом тишином група наоружаних зауставља се пред кафаном испод стогодишње липе. По већ унапред утврђеном договору Шпанац, Пантић и Милосављевић седају за сто док други одлазе на стражарска места. Старији су убрзо окружили сто за који су села тројица дошљака,

„Мајко, ја нисам могао остати слеп и глув на дозиве човечанства. Ја то нисам могао. Ја волим човека. Ти си ми удахнула ту љубав. Разуми то и, молим те, опрости ми што сам ти нанео бол...“, стоји у писму које је Шпанац послао мајци из Шпаније где је добио десет рана. На фотографији је Жикица Јовановић (десно) са једним пријатељем у време кад је радио као новинар „Политике“.

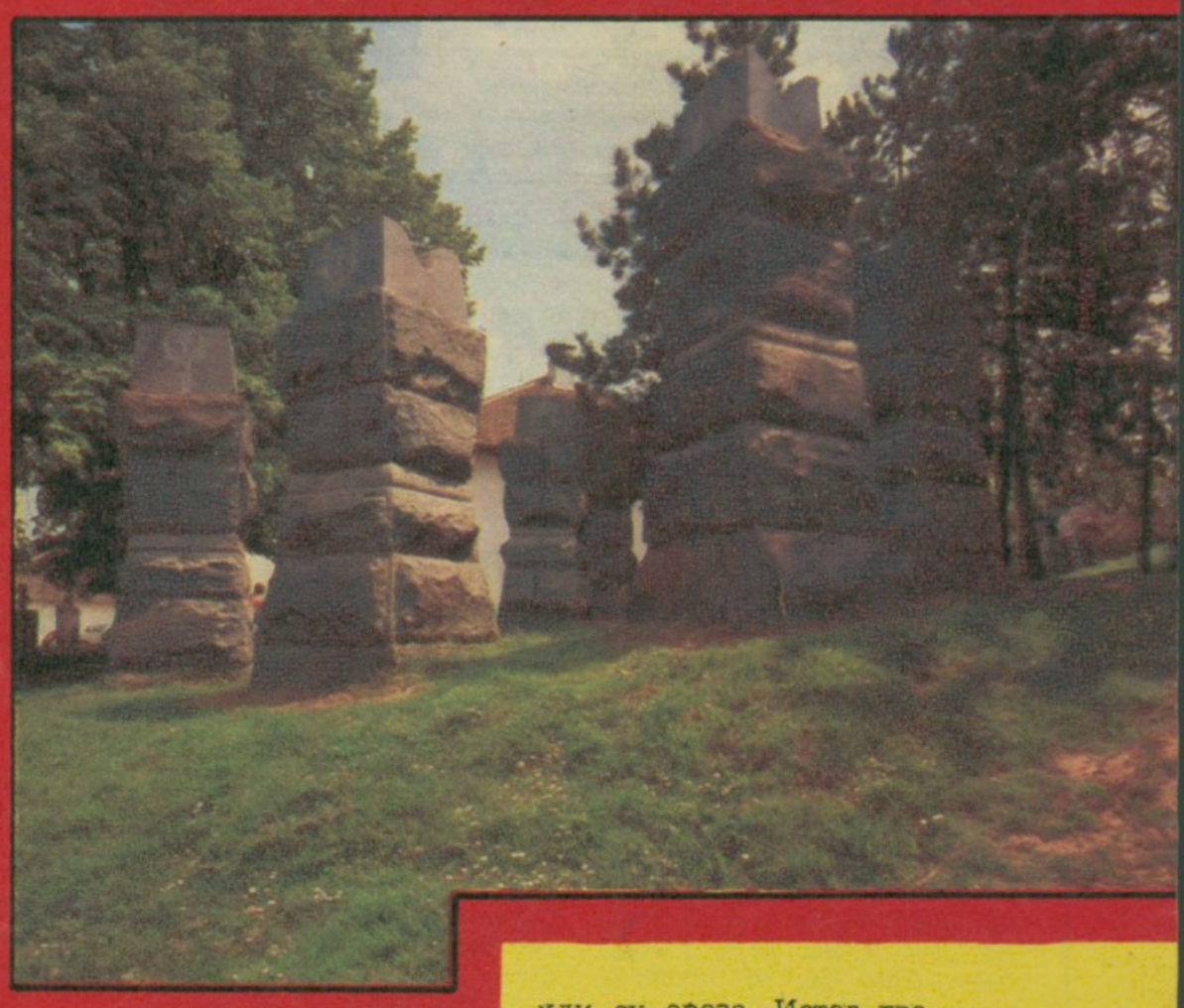

Тек пре месец дана Музеј устанка у Белој Цркви добио је свог кустоса. Можда је и то разлог што многи аутентични предмети нису сачувани.

У првим ратним годинама партизане су у Рађевини звали „комити“ или „шумци“. Аутор овог споменика Богдан Богдановић представио их је као групу бораца.

Испод стогодишње липе, поред биста др Мише Пантића и Чеде Милосављевића-Космајца, налази се и постамент хероју чији су пуцњи означили почетак организованог устанка на нашем тлу.

млађима су очигледно занимљивији они који су заузели стражарска места, могу оружје да додирну, да чују и виде како се њиме рукује.

На степенице које воде у кафану пење се Миша Пантић, лекар из Ваљева, човек кога је народ из милоште једноставно звао „наш доктор“. Громким гласом говори о издаји земље, о потреби да народ узме оружје у руке и супротстави се непријатељу. Многобројни повици му одобравају. Доктора убрзо замењује учитељ Чеда Милосављевић из Пецке. И његове речи прате усклици одушевљења. Срески начелник и његови поданици кроз зубе прете, гласно не смеју.

Кад се трећи говорник попео на степениште маса је заћутала, из гомиле су се чула два-три усхићена гласа: „То је Шпанац! Знаш, он је у Шпанији ратовао против фашиста!“

— Непријатељ је поробио и раскомадао нашу земљу и сада врши пљачку и насиља над нашим народом... Комунистичка партија Југославије је позвала све наше народе да устану у оружану борбу против окупатора и домаћих издајника. Зато смо ми данас дошли овде, дошли смо да вас о томе обавестимо, да вас позовемо да пођете са нама, да ступите у наше редове, да се борите за ослобођење земље... Одбијајте наређења издајничких власти. Ми ћемо вас од њих заштитити! Заштитићемо вас од сваког насиља... — одјекују Шпанчеве речи Белом Црквом.

Бурним усклицима окупљени свет је поздравио Жикицу Јовановића. Одмах затим уследила су многа питања, тражени савети и, што је најважније, многи су приступили Рађевској чети. Нешто после шест часова „шумци“ (како су партизане тада звали у Рађевини) напустили су Белу Цркву, бројчано много јачи. У селу је остао Влада Бојанић, задужен да наредних дана добровољце шаље у одред.

Недалеко од Беле Цркве, на кладенцу Цебаревца, застали су да предахну. Нису честито ни сели кад их стиже узбуђени Влада Бојанић:

— Другови, у село су стигли жандарми. Разгоне и муче народ — говорио је једва долазећи до даха. — Бојим се да ће многе одвести у апс...

Двоумљења није било, чета је похитала назад. Касније се сазнало да је још у току збора, по налогу председника општине, по жандарме пожурио извесни Сингер. Срео их је у близини, хитали су из оближње Завлаке да на вашару „одржавају ред“, али кад су сазнали да су партизани ту, нису смели да се појаве него су, скривени у кафани преко реке, чекали да они оду. И онда су наоружани навалили на голорук народ, бајонетима и кундацима. У тој заслепљености нису ни приметили кад су партизани ушли у село. Тек кад им се Жикица са два омладинца приближио на петнаестак корака, постали су свесни опасности. Ипак, успели су, репетирајући пушке, да викну:

— У име закона, руке увис!

— Доле оружје! — надјачао их је Шпанчев глас.

Уместо одговора жандарми Богдан Лончар и Миленко Браковић повукли су орозе. Истог тренутка, клекнувши на колена, Шпанац је муњевито извукао свој „штајер“ и испалио два хица. Два тела у униформи беживотно су пала на земљу. Тајац који је намах завладао увукао је зебњу у борце Рађевске чете: и Шпанац је био на земљи! На срећу, ускоро је искусни шпански ратник поскочио и зграбио пушке мртвих жандарма...

Жикица Јовановић Шпанац се поново испео на степениште кафане под липом и, показујући руком према телима двојице жандарма, обратио се окупљеном народу:

— Овако ће проћи сваки онај ко се усуди да подигне руку против сопственог народа!

Хици испаљени у Белој Цркви 7. јула 1941. огласили су почетак организованог оружаног устанка народа Југославије под руководством Комунистичке партије Југославије.

П. Милатовић

Снимио:
Љубомир Патрногић

МОЈ КУЋНИ ЉУБИМАЦ

ПОЗИВ ЧИТАОЦИМА!

Имате ли и ви у кући неког љубимца: јежа, корњачу, канаринца, папагаја, мачку, пса, јаре, мајмуна или можда какву још рећу егзотичну зверку? Памтите ли неки необичан, узбудљив, весео или тужан догађај везан за њих? Ако је прича заиста занимљива, напишите је, дужина не треба да прелази 3—4 куцане странице и пошаљите на адресу: Политикин забавник, Македонска 29, 11001 Београд, поштански фах 124, са обавезном назнаком „КУЋНИ ЉУБИМАЦ". Не заборавите и лепу фотографију, не мора да буде у боји, али ваш љубимац треба добро да се види. Најинтересантније радове ћемо објавити и хонорисати

НОЋ ПОСЛЕ ХИЧКОКА

Ушао је у нашу кућу једног кишног дана у септембру, у маминој ташни, шћућурен на дну и на смрт уплашен. Био је то поклон мени за жути појас, освојен на првим борбама у џудо-спорту. И као случајно, а у ствари намерно, Микица је био права симфонија боја: највише жут, па зелен и плав.

Купио сам му кавез једино са намером да му ту остављам храну и воду јер нисам желео да Микица буде мали затвореник. Не знам је ли он то разумео, али као да је прочитао то у мојим очима и „чуо" то из мојих речи, поздравио је ту слободу коју сам му даривао и весео почео да крстари пространствима нашег стана, помно се увлачећи и „завирујући" у сваки кутак. Цвркутао је весело, поздрављао нас при сваком прелетању преко наших глава, а када је савладао све технике приземљивања често је био гост на нашим раменима, или је покушавао да се угнезди у мојој коси цвркућући ми нешто на ухо.

Купање је било нешто што је свако од мојих укућана желео да види. На сваки шум воде пикирао би право у лавабо у купатилу или у судопери у кухињи и почињало би неописиво шепурење и улепшавање. Волео је и публику и дивљење: „Микице, како си леп" „Гле како ти је красан реп" и тако то. Једном је претерао у том дотеривању па је испод танког млаза воде изашао тако мокар да је личио на голуждраво, тек рођено птиче. Уплашен да му се што не деси после толико купања, ухватио сам га, брижно умотао у мекан пешкир и принео пећи. Ту смо се мазили и миловали док се није осушио...

Једне вечери мама и ја пратили смо један одличан филм али пун страве и ужаса. Погађате, Хичкокове „Птице". Признајем, није било лако савладати сав онај страх и мирно се предати сну. Дуго сам се превртао у кревету док нисам утонуо у сан борећи се са утварама из филма које су ме бацале из кошмара у кошмар. Често сам се будио сав окупан у зноју.

У једном таквом полусну, измучен ноћним морама, јасно разабрах чудан шум. Било је то неко гребање, шушкање, извлачење, провлачење, цијукање, крештање. Прво што ми је пролетело кроз главу било је: утваре из филма постале су стварност! Ужас! Птице у огромном јату лете право на мене испуштајући језиве крике. Покрио сам се јорганом преко главе и чекао. Шумови су се понављали са краћим прекидима а ја сам умирао од страха. Одједном, нешто се зањуља и уз страшан крик стропошта на моју главу. Крај, помислих, ово је заиста крај! А онда, тихо шушкање по јоргану, папагајска псовка и Микица узлете. Одахнуо сам и заспао дубоким сном. Кад је свануло, схватио сам да се Микица био упетљао у сомбреро који је висио изнад мог кревета. Под хитно сам избацио из своје собе успомену из Мексика. Ко зна да Микици неће опет пасти на памет да изведе још једну ноћну представу страве и ужаса. Ја то сигурно не бих издржао.

Предраг Калапашев,
ученик V/б разреда
Нови Сад
(хонорар 1000,00 дин.)

Моја прича почиње 12. августа 1981. године. Тог дана је тата био у винограду и кад је дошао кући на ручак, донео је нешто у најлон чарапи: било је мало као песница. Једним покретом тата га је истресао из чарапе: мали, сиви зец са великим ушима, уплашено нас је посматрао. Дивљи зец!

— Пази да ти не побегне! — узвикнуо је тата.

— Што си га узео од његове маме! — прокоментарисала је мајка.

Један поглед на мало уплашено створење и помисао на његову маму која га сигурно тражи по винограду измамили су ми сузе. Био је то тек почетак. Чупави дивљак је успео да побегне под кауч. Била су му довољна она два-три центиметра колико има између кауча и пода. Наставак сигурно погађате. Морали смо да подигнемо кауч и истерамо зеца „на чистину". Отерали смо га у ходник, где је у потпуности оправдао назив плашљиве животиње. Трчао је дуж самих зидова, скакао на њих и пребао. Нисмо уопште могли да му се приближимо. На сваки наш покрет ширио би очи тако да су му се и беоњаче виделе. Оставили смо га мало да се смири и тепали му, али без успеха. Турали смо му под нос купус, воду, мркву, али њега ништа од тога није интересовало. Најзад се неко од нас запитао да ли он уопште једе или још увек сиса. Имао је зубе, али то не значи ништа. Били су ситни и бели и невероватно танки.

Тога дана ништа није ни јео ни пио. Пронашли смо му једну малецну кутију, за прву ноћ. Да не би изашао напоље прекрили смо кутију једном старом крпом и на средини изрезали рупу, тек да има ваздуха. Унутра смо ставили траве и купуса. Цело вече док смо гледали телевизију држала сам кутију крај себе и посматрала зеца кроз рупу. Касно увече, усред филма, зец је почео да искаче из кутије, право кроз рупу као пајац на федеру. Ако је икада који зец полудео било је то те вечери, 12. августа. Били смо збуњени и уплашени, а онда се моја мама сетила: донела је воде на тањирићу. Пажљиво га је спустила у кутију и придржавала. Одмах потом чуло се како зубићи звецкају по тањирићу. Зека је попио сву воду.

Прву ноћ је провео у кутији. Сутрадан смо одлучили да проверимо да ли ће пити млека. Мама је већ имала искуства: отхранила је пет кучића помоћу цуцле и крављег млека. Сад је био зец на реду. Узела га је на крило и миловала левом руком док је у десној држала флашицу с млеком. Сваки почетак је тежак! Турали смо му цуцлу у уста, мазали му њушку не би ли осетио мирис млека, а онда, неочекивано сам је зграбио цуцлу и почео да дудла. Стискао је зубићима и шапицама, а млеко му је цурило низ браду. Ускоро је био сав мокар. Проблем је био у томе што смо ми због кучића проширили рупу на цуцли, а нашем малом зеки је то сад било превелико. Међутим, ускоро се привикао и припитомио да сам га и ја могла хранити. Давали смо му млеко два пута дневно и није му ни требало више. Било нам је жао да га држимо у кутији.

Поставило се питање где ћемо држати зеца и колико дуго. Једно је било сигурно: сви смо га заволели и сложили се да га задржимо. Пошто нас четворо живимо у двособном стану, било је веома тешко пронаћи право место за петог члана. Решење се наметнуло само или тачније речено зека је сам одлучио где ће спавати. Омиљено место било му је између ормана и стола, поред столице. Увек је одлазио тамо и одлучили смо да га ту и оставимо. То нам није пало тешко јер се показало да је зец веома чиста и паметна животиња. Од свих 58 квадрата колико има наш стан, зека је изабрао једно једино место за свој ВЦ и никад му се није догодило да упрља неко друго место. Тамо где је он изабрао ставили смо му новине, а испод најлон. После сваке порције млека чули смо како шушка новина и одмах потом морали смо да је

ДИВЉАК СВЕТОЗАР

мењамо. Кад би видео да се неко приближава његовој „територији“, одмах би дотрчао, почео да се мува около и њушка ноге „окупатора“ ... Да му ноћу не би било хладно, жртвовала сам своју стару тренерку. Превртнула сам је наопако и направила му кревет.

Најзад, кад је зека у сваком погледу постао наш нови љубимац, требало му је дати име. Иако нисмо успели да установимо да ли је мужјак или женка, ја сам одлучила да га зовемо Светозар. Сви су одмах прихватили мада је то прилично смешно и необично име за зеца. Ускоро је добио и надимак: Тоза! На жалост, до данас још није научио да долази кад га зовемо по имену а, изгледа, никад неће ни научити. Запазила сам да разликује само јачину и боју звука: кад му тепамо, миран је и спокојан а чим неко викне, одмах се спреми за бежање. Најсигурније се осећа у свом кавезу који смо морали да му наместимо кад је поодрастао. У кавезу је само преко ноћи и дању кад нема никог да пази на њега. Увек морамо да пратимо његово кретање јер нам се већ догодило да је у тренутку наше непажње прегризао телефонску жицу. Мами је изгрицкао папуче, мени фармерке а почео је и да ми „љушти“ кожу са школске торбе. Намештај је за сада — цео!

Када га је тата донео, Светозар је био сасвим сив. Сада се то не би могло рећи: стомак му је остао бео као што је и био, али су шапе потпуно пожутеле, а леђа су му тамносива и прошарана светлонаранџастим длакама којих је све више. Можда то звучи глупо, али мени се чини да је то зато што су свуда теписи светлих боја, а у ходнику где стоји кавез тепих је наранџаст.

Дванаестог марта ове године било је седам месеци како је Светозар код нас. Још пије млеко, али сада из тањирића. Једе мркву, купус, преко зиме смо му давали сена, али највише воли, просто обожава, бомбоне: једе све врсте, без обзира на боју и облик. Није одбио ни орахе кад смо му понудили. Мама је од кукурузног брашна и воде направила мале лоптице које смо осушили и Светозар их крцка у слободном времену. Ипак, највише је до сада појео хлеба: то му је главна храна. Воли да се заслади ратлуком, а недавно смо открили да му пријају корнфлекси, без млека и шећера, наравно. Све оно што је кувано или печено у масти, као и живо месо, Светозар не воли ни да омирише. Наш зека је заклети вегетаријанац.

После сваке порције млека мама га милује и мази, а тада је Светозар право јагњешце: легне, испружи се, спусти главу и ћути. Ипак, нема много смисла за игру. Брзо се нарогуши, почне да скаче и да гризе. Канџе су му оштре што сам имала прилике да осетим на својој кожи. Постоји нешто преко чега и није лако прећи: ујео ме је неколико пута и могу да вам кажем — било је врло непријатно. Заиста је тешко оценити кад је један дивљак расположен да му трпате прсте под нос и да му дирате бркове. Оно што Светозар најмање воли јесте да му се дира реп. Реп је мали, одозго црн, а одоздо бео и изгледа као гомбица.

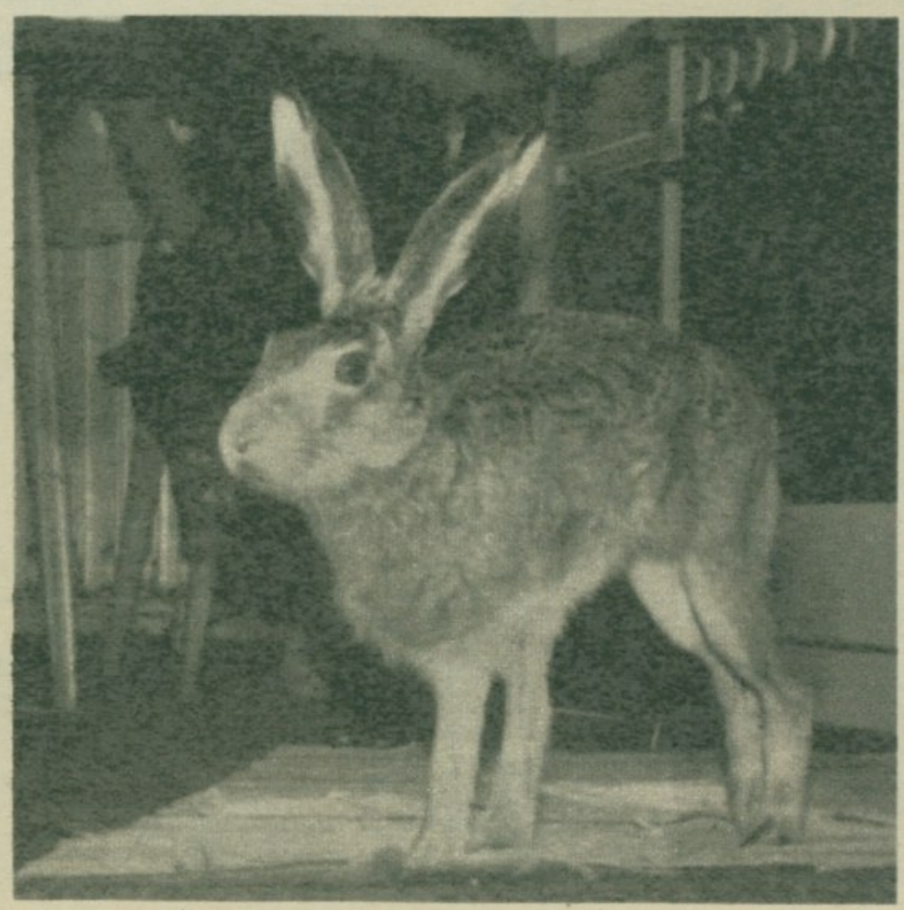
Сви рођаци и пријатељи кад су чули да држимо дивљег зеца песимистички су одмахивали главом и сумњали у наш подухват. Припитомили га нисмо, али Светозар живи са нама, једе ми бомбоне из руке и мислим да је то сасвим довољно за све „неверне Томе“. Чула сам да су неки покушавали да припитоме дивљег зеца, али да је сваки угинуо. Ако је то заиста толико немогуће, онда смо ми имали много среће. Мислим да је ту велику улогу одиграла наша пажња, нега и љубав. Што се неге тиче можда понекад и претерујемо: купамо га једном месечно. Први пут је то изгледало тако да сам се ја питала ко је кога ту окупао. Кад сам га најзад ухватила вода је цурила и са мене и са њега. Сад га не купам ја већ мама. Пронашла је бољу технику: стави га у воду заједно са кавезом и кад се покваси и смири (што је веома битно), мама завуче руку у кавез, насапуња га и чешка, а онда истушира. Право купање долази тек пошто га добро истрљамо и осушимо: Светозар се лиже и лиже, чешка се, глади уши, суши реп и тако до бесвести.

Мислим да би било веома интересантно видети његов кавез. Већ смо безброј пута мењали даске јер их он глође док их не прегризе напола, а онда их гура и вуче док их не извали. Све у свему, страшно је безобразан и веома радознао. Често радозналост превлада страх. Не постоји у кући ниједна једина ствар коју он није онњушио.

Да би вас уверила у ову причу шаљем вам фотографије. Нису у боји, али и овако се добро види да је „дивљак“. Жао ми је што он лично не може да потврди моју причу, али вас зато поздрављам у његово име.

(Ако је још неко припитомио дивљег зеца наранџасте боје, нека ми јави!)

Драгица Рајков
23300 Кикинда
(хонорар 1500,00 динара)

WALT DISNEY

ПАЈА ПАТАК

НИКАДА НИСИ У СТАЊУ ДА ИСПУНИШ **СВЕ** РАДНЕ ЗАДАТКЕ!

ТО НИЈЕ ТАЧНО! ДАНАС САМ ЗАВЕО СВУ ПОШТУ КОЈУ САМ ДОБИО...

Distributed by King Features Syndicate.

...ПОДЕЛИО ПОШТУ КОЈА ЈЕ СТИГЛА...

...И КУПИО БУРЕК СВИМ СЕКРЕТАРИЦАМА!

Copyright © 1982
Walt Disney Productions
World Rights Reserved

А ДА ЛИ СИ ОПРАО ЛИШЋЕ НА МОМ ФИКУСУ?

НЕ!

ЕТО, ШТА САМ РЕК'О!

1-31

ПРИЧА ИЗ ЖИВОТА

СУДАР БРОДА И МОСТА

ЧИМ ЈЕ УГЛЕДАО МОСТ, КАПЕТАН ЈЕ ИЗДАО НАРЕДБУ ЗА СПУШТАЊЕ КОМАНДНЕ КУЋИЦЕ. ПОКРЕНУЛЕ СУ СЕ ОГРОМНЕ ПНЕУМАТСКЕ МАКАЗЕ. ИСТОГ ЧАСА ГЛАВНИ ПОГОНСКИ МОТОР ПРЕСТАО ЈЕ ДА РАДИ.

Другог фебруара 1979. године модеран гурач „СЛОГА“ из флоте „Дунавског Лојда“ налазио се у луци Београд. Празан, без уобичајених шлепова или потиснића којих може да гура и по десетак, са теретом и до петнаест хиљада тона! У ствари, брод тек што је прошао кроз годишњи ремонт, а посада нестрпљива да се што пре отисне од обале.

Управо тада стигао је налог: крените за Митровицу по своје објекте, а затим чекајте даља упутства.

Капетан, кога на рекама не зову барба већ „чича“, окупио је своје морнаре и стројаре на кратак договор, заказао време за покрет, примио механичаре који после ремонта морају да регулишу моторе, прелистао бродски дневник и у њега уписао неке податке а затим проверио брод и сва постројења.

Сутрадан, трећег фебруара, подигли су сидра и Савом кренули ка Сремској Митровици. Дан је био хладан иако је сунце извиривало иза облака. Све је текло по плану. У проласку поред Шапца требало је, као много пута пре тога, спустити командни мост и уклонити димњаке како би брод могао да се провуче испод моста. Пнеуматски уређаји функционисали су беспрекорно: приликом ремонта техничари су посебно обратили пажњу на исправност цеви за довод ваздуха у главни погонски мотор.

У Митровици су већ горела светла кад су стигли и усидрили се испред ресторана „Пажа“ где су се налазили њихови шлепови. Нико од морнара те вечери није имао вољно пре него што је шест „баржи“ повезано специјалним челичним ужадима у конвој. Затим су оне помоћу такозваних „рогова“ који се налазе на предњој страни потискивача и личе на клешта рака, причвршћене за главни објекат. У међувремену је стигао нови налог: брод се враћа у Београд на утовар.

Свануо је тмуран и непријатан дан. Већ од раног јутра почело је да дува. Кошава. Водостај висок. Према метеоролошком извештају брзина леденог ветра кретала се и око сто километара на час. Али, нико се због тога није нарочито узбуђивао. Брод је био нов, снажан, тек прегледан. Брзина кретања просечна — петнаест километара.

Девет је часова. На гурачу живот тече уобичајеним током. Радни је дан и сви су нечим заузети. У командној кућици кормилар Аца и чича Милисав Флорић контролишу кретање и конвој у целини, у стројарници управитељ Нељо Ковачевић са неколико мајстора преко командне табле прати рад погонских уређаја, јер је ту све аутоматизовано. На палуби морнари Анте, Фрања и други. У кухињи Момир сецка лук и „транжира“ месо читаве свиње коју су понели из Митровице. Ускоро ће приставити и ручак ...

Чим је угледао мост код Шапца, капетан је, као и стотину пута пре тога, издао наредбу за спуштање командне кућице. Посебни пнеуматски механизам покренуо је огромне челичне „маказе“ које улазе у њен састав. Али, истог тренутка брод је почео да губи правац.

— Појачај десни мотор! — чуо се чичин глас у интерфону.

Нељо је послушао али — ништа.

— Појачај десни мотор, Нељо! — поновио је капетан оштрије.

— Чича, изгледа да нешто није у реду са доводом ваздуха, пали ми се сигнал на разводној табли. Не знам шта се догађа.

— Учини нешто, ветар нас је већ занео!

— Не вреди, мотор је већ престао да ради.

Одјекнуо је алармни сигнал.

— До ђавола. Настрадаћемо! Летимо право на стуб!

— Пробај ручно!

— Касно је!

Тог часа снажан ударац из темеља је потресао брод: капетан и кормилар немоћно су посматрали како се предњи део палубе савија и један „рог“ пролеће дубоко у унутрашњост. Сви који су се нашли у стројарници пролетели су кроз одељење и завршили на поду, угрувани и с посекотинама. Нељо је испустио ручку мотора и пао на један истурени метални део. Из надлактице му је потекла крв ... Да све буде још горе, истовремено су се у машинском простору, услед кратког споја, угасила сва светла. Ни кувар није био поштеђен. Док је „рог“ пробијао зид шпајза, снажни трзај бацио га је на другу страну. Збуњен, није испуштао нож из руке и док је падао оштрица му је дубоко посекла шаку ... Полетеле су и канте с водом, прибор и морнари који су се ту затекли перући палубу. Телевизор и све што је било на полицама у салону и у кабинама нашло се на поду.

— Сви на барже! — одјекнула је заповест капетана.

Сналазећи се како је ко знао и умео морнари су поскакали са брода журећи да се, бар по један, нађу на сваком шлепу из конвоја који се полако распадао. Ветар је и даље дувао несмањеном жестином. Одмах су бацили сидра и спречили да вода однесе растурене шлепове а и сам гурач. Повређенима су указали прву помоћ а затим их чамцем превезли до обале. Уз помоћ радио-везе обавестили су о удесу централу Лојда и милицију.

Иако, срећом, нико није изгубио живот, и капетана и морнаре мучила је иста мисао: зашто је мотор отказао? Нељо је био најнестрпљивији: узео је шему и утврдио да је негде између командног вентила и главног погонског мотора мора бити прекинут довод ваздуха. Јер, на моменте се могло лепо видети да ваздух долази до командног моста, али не и до мотора. Ипак, требало је сачекати инспекцију и званичан увиђај.

Пошто су стручњаци обавили уобичајене формалности у оваквим случајевима, управитељ строја Нељо замолио је да му дозволе да подигне „кућицу“. Није се преварио: маказе су све време притискивале црева за довод ваздуха која после ремонта нису враћена у комплет већ су остала растурена. Радило се о немарности која је могла да има трагичне последице.

ххх

Како је у читавој овој драми прошао мост? Нећете веровати, јер то ни посада „Слоге“ није могла, али чврста конструкција прошла је само с једном „огреботином“: на месту удара отпао је малтер. И то је све! Броду је замењен предњи део тако да и данас плови.

Диего Варагић

НОВИ СПОРТ
ТРАЈАЛ

Нова спортска дисциплина је за непуне три године освојила срца наших суседа. Шта је то?

— Није лако објаснити трајал — каже Пјеро Кучукјан, италијански спортски новинар и писац књиге која говори о трајалу. — Иако се возите на мотоциклу, слободно се може рећи да је то најмање мотоциклистички спорт. Више подсећа на скијање или јахање односно трчање, да не кажемо јурњаву по природи. Возачи у ствари изводе акробатске тачке у слободном простору: прескачу преко стења, поскакују неравним коритима планинских потока, прелаза преко чворноватих пањева, силазе и пењу се на високе обале река. При свему томе — објашњава Кучукјан — не смеју да спусте ногу на земљу. Јер, свака грешка доноси од један до пет казнених поена а у тежим случајевима и —

ВУЧЕ

дисквалификацију. Да би постигао добре резултате, трајалиста мора бити више него у одржавању равнотеже, атлетски издржљив. Да не говоримо о потреби максималне концентрације. Све је то много важније од снаге мотоцикла.

Лако је закључити да је трајал спорт који захтева изузетну прецизност. Јер, возачу је довољно да погреши за један центиметар па да се нађе на земљи.

Танмичар у четрнаестој

Нова мотоциклистичка дисциплина има све шансе да постане један од најпопуларнијих спортова: не ствара буку (вози се стално под истим гасом), пружа могућност за боравак у природи (најбоље „писте" налазе се у брдима), економичан је (трајал-мотор не кошта много и не захтева посебно одржавање).

Да би изашла у сусрет стотинама загрижених мотоциклиста који хоће да се такмиче иако још нису спремни за трајал, мотоциклистичка федерација Италије установила је категорију „центлмен", и то само за возаче који су навршили тридесет година. За све друге, почев од „сениора" који припадају елити новог спорта, па преко „јуниора" из класе „В" до такозваних „кадета" (возачи од четрнаест до тридесет година), посебна правила предвиђају серију такмичења на стазама у неколико различитих специјално „обрађених" зона. Број ових зона, зависно од врсте такмичења, креће се од тридесет до највише тридесет шест. Стазе се морају прећи за највише седам часова, то је дан испуњен акробатиком на чистом ваздуху — право уживање за све који воле природу и мотоцикле.

Проба

Мало ко зна да је рођење овог спорта у ствари везано за почетак века кад су први фабриканти мотоцикла у Енглеској кренули са специјалним пробама издржљивости својих нових возила подвргавајући их форсираној вожњи на различитим теренима. (**Трајал** на енглеском значи **проба**). Затим је установљена и трка позната под именом „Скотиш" која је уједно и најстарија. Следи „Скот трајал", трка коју је установио конструктор мотоцикла из Јоркшира Алфред Скот, и још неке друге мање значајне. После другог светског рата, и даље одушевљени, Енглези су утврдили коначна правила за трајал.

Како је недостајало погодно возило Британци су све до краја педесетих година били приморани да за ове прилике користе — са доста потешкоћа и без неких нарочитих резултата — тешке туристичке мотоцикле као што су „нортон", „ројал енфилд", „мечлес" или „ајс". Све су то мотоцикли из такозване тешке категорије, са моторима од најмање пет стотина кубика на којима возач у посебним условима није сигуран.

„Булгако" је најбољи

Проблем су разрешили Шпанци чија се млада индустрија мотоцикла потрудила да освоји нова тржишта. Од почетка шездесетих до краја седамдесетих година три фабрике из Барцелоне, Оса, Булгако и Монтеза — биле су мета трајалиста из читавог света. Јер, њихови мотоцикли су једноставни, лако се одржавају и, оно што је најважније, нису тешки а веома су стабилни. Захваљујући овом буму индустрија у Шпанији се све више и озбиљније бави истраживањем и пројектовањем, тако да данас на тржиште избацује ултрамодерне мотоцикле којима добар возач практично може да пређе сваку природну препреку.

Њихови најозбиљнији конкуренти, Јапанци, нису успели да се одрже јер производе возила која су исувише мекана и компликована. Зато су их светски асови коначно напустили. Прошлогодишњи шампион Американац Берни Шрајбер и његове колеге, Финац Вестеринен, Енглез Мартин Лемкин и Шпанац Мануел Солер возе „булгако". Остали углавном „монтезу" или италијански „СВМ трајал".

На сликама видите једног трајалисту у заносу вожње и другог комплетно опремљеног јуниора из италијанске екипе.

Д. В.

КАО МАЗГА!!

ТАКАВ ЈЕ СПЕЦИЈАЛНИ МОТОЦИКЛ КОЈИ НЕ ПРИЗНАЈЕ НИКАКВЕ ПРИРОДНЕ ПРЕПРЕКЕ. — ГОТОВО ЗАБОРАВЉЕНА ЗАБАВА НА ДВА ТОЧКА ДОЖИВЉАВА СВОЈУ РЕНЕСАНСУ. — СВЕТСКО ПРВЕНСТВО ЈУРЊАВЕ ПО ПРИРОДИ ОДРЖАНО У ИТАЛИЈИ.

РАДЕ ЛИ ВАМ КЛИКЕРИ? 1

ПРОСТО КАО ПАСУЉ

НЕМОЈТЕ СЕ УПЛАШИТИ: ЗАДАЦИ КОЈЕ ВАМ ПОСТАВЉАМО ИЗГЛЕДАЈУ НА ПРВИ ПОГЛЕД ПРЕТЕШКИ, АЛИ КАД ИХ МАЛО БОЉЕ ПОГЛЕДАТЕ ВИДЕЋЕТЕ — НИЈЕ ТАКО.

1 Страшни Цо је чамио у једном мексичком затвору. Шансе за бекство биле су равне нули: ћелијска врата осигурана са неколико брава, зидови од бетона, под од чврсто утабане земље. Да ствар буде још гора ћелија није имала прозор. Таваница је била висока три метра и тачно на њеној средини налазио се отвор за вентилацију и светлост, кроз који би Цо евентуално могао да се провуче. Али, у ћелији није било никакве столице, нити неког другог предмета, осим сламарице на којој је Цо спавао.

Једне ноћи Цо је почео, у очајању, да копа под у углу, мада је знао да је немогуће ископати тунел који би га одвео у слободу. Шта је Цо заправо смерао?

2 Један студент замењивао је током лета продавца сладоледа. Да би нешто уштедео сваког дана је део зараде остављао у касицу. Првог дана динар, другог дана два, трећег три итд. Сваког дана је, дакле, стављао по динар више него претходног. Данас је прошло тачно пола времена за које треба да замењује продавца и у касицу је ставио одједном 49 динара. Можете ли да израчунате, колико ће штедљиви студент сакупити на крају?

3 Нашу породицу чине: мајка, брат, сестра и ја. Просек година свих нас износи 39. Мајка је имала 20 година кад сам се ја родио, сестра је две године млађа од мене, а брат је четири године млађи од ње. Колико имам година ја, а колико остали?

4 Знате ли које све рачунске радње треба да извршите, да бисте од девет цифара, поређаних редом од 1 до 9, добили равно сто?

5 Шест фудбалских тимова (Динамо, Црвена звезда, Партизан, Хајдук, Сарајево и Вележ) учествовало је на турниру у коме је сваки клуб играо са сваким. Кад су одигране све утакмице, ситуација је била прилично замршена: Партизан и Вележ имали су исти број бодова, али је Партизан због боље гол-разлике заузео место испред Вележа. Сарајево, на жалост, није добило ниједну утакмицу, што се није десило ниједној другој екипи. Звезда се пласирала боље од Партизана, али не тако добро као Динамо. Можете ли да погодите ко је био победник овог замишљеног турнира и како је изгледала коначна табела? Надамо се да знате да свака победа доноси два бода, нерешени резултат један а пораз нула бодова.

6 Упитали једну жену (мада кажу да то није пристојно) колико има година. Она је одговорила: — Моје године могу да се представе двоцифреним бројем. Разлика између те две цифре даје број, који умањен за четири даје збир те две цифре. Да вам помогнем: разлика између квадрата ова два броја и двоцифрен број и то пет пута већи од збира две цифре које дају моје године. Производ, који се добија множењем та два броја седам пута је већи од прве, а два пута већи од друге цифре. — Колико жена има година?

У ЛОНЦУ И КАРИКАТУРИ

„ЉУТА ВОДА" ОД МЕСА

Кад су Енглези у 17. веку претворили Индију у своју колонију, остварили су „политичко јединство" земље засновано на немилосрдној колонијалној експлоатацији. Одржавали су своју власт преко феудалних кнежевина којих је у то време у Индији било много. За веома кратко време успели су да из Индије извуку неизмерно богатство. Надменим држањем и суровом експлоатацијом изазвали су велико незадовољство домаћег становништва. Ово расположење у масама покушао је да искористи Мангул Панди, млади официр у колонијалној војсци. У јануару 1857. године избио је општи устанак против Енглеза са Пандијем на челу. Енглезима су била довољна два месеца да га угуше. Обрачун с устаницима био је свиреп. Мангул Панди ухваћен је крајем фебруара и јавно обешен.

За разлику од сиромашних слојева, богато

7 Два дечака играла су се лоптом у парку. Изненада, лопта им је упала у бетонски канал дубок два метра и широк тек толико да је лопта могла да упадне. Сви покушаји дечака да извуку лопту остали су безуспешни. Онда је naишао један човек који је објаснио дечацима како ће најлакше да изваде лопту. Знате ли шта им је саветовао?

8 Пет брачних парова већ годинама проводе годишњи одмор у једном хотелу на мору. На последњем летовању један од мушкараца предложио је да вечеравају за округлим столом, али тако да жене никако не мењају места, све док сваки од мушкараца, мењајући место свако вече, буде седео између две жене, али никад поред своје супруге. Колико ће им вечери бити потребно да би то постигли?

9 За време једне аутомобилистичке трке на кружној стази гледаоци који су закаснили на почетак запитали су неког професора математике који је пажљиво пратио трку, колико болида учествује у такмичењу. Он им одговори: „То је бар лако израчунати — ако погледате у онај црвени аутомобил и једну трећину кола која јуре испред њега додате на три четвртине оних која су иза њих, добићете тачан одговор. Колико је аутомобила учествовало у трци?

10 Аца и Ђока са својим родитељима хтели су да се превезу преко реке. Али, имали су само један чамац, чија је максимална носивост била 64 килограма. Аца и Ђока били су тешки по 32 килограма, а мајка и отац по 64 килограма. На који су начин њих четворо, ипак, успели да пређу реку?

11 Како најлакше можете да у исто време своју леву руку ставите дубоко у десни џеп својих панталона, а десну у леви? Наравно, панталоне морате да имате на себи!

12 Маја је чекала младића с којим је требало да се провоза аутомобилом. Моторизовани пријатељ је, међутим, нешто закаснио. У међувремену небо се натушти и почела је да пада киша. Маја код себе није имала ни кишобран, ни мантил, ни шешир. Па, ипак, када је десет минута касније њен пријатељ напокон стигао, Маја је села у његов аутомобил суве косе и одеће. Како је то могуће?

М. Ш.

РЕШЕЊА:

1. Страшни Ло је ископану земљу гомилао на средини бедиже и тако се докопао отворе на таваници.

2. Шетљивин стуленг, пропавши слаломеја, утрчао је тачно 4.753 динара.

3. Ја имам 36 година. Пре пет година, мајци је 56. сестри 34, а брату 30 година.

4. 123 — 45 — 67 + 89 = 100

5. Таблета на крају тупире изгледала је овако: Динамо, 2. Црвена звезда, 3. Партизан, 4. Вележ, 5. Хајдук, 6. Сарајево.

6. Жена има 27 година.

7. Саветовао им је да сплаву воду у канал.

8. Биће им потребно 13 вечери.

9. Пошто је стаза кружна, испред црвеног болида биле су исто толико аутомобила, као и иза њега. У трци је, дакле, учествовало укупно 13 тркачких аутомобила.

10. Најпре су реку прешли Аца и Ђока, па се Аца вратио. Затим је на другу страну прешао отац, па се вратио Ђока. Онда су Аца и Ђока поново прешли реку, да би се вратио само Аца. Потом је реку прешла мајка, а Аца је вратио чамац. На крају су се на другу обалу поново пребацили Аца и Ђока.

11. Обући ћете панталоне наопако!

12. Маја је чекала пријатеља — коњ кући!

ПОМОЗИМО ЗООЛОШКОМ ВРТУ

ДИНАР ПО ДИНАР ЖИРАФА

У Основној школи „Вук Караџић“ из Београда акцији „Политикиног забавника“ — ПОМОЗИМО ЗООЛОШКОМ ВРТУ први су се одазвали ученици млађих разреда а њима ће се на јесен прикључити и другови из старијих разреда. До сада су своје прилоге послали: I/1 (учитељица **Жижа Мунитановић**) уплатило је 648,00 динара, I/2 (**Даница Миљановић**) 740,00, I/3 (**Љубинка Борђевић**) 380,00 II/1 (**Марта Чавлек**) 273,00, II/2 (**Милка Танасковић**) 305,00 II/3 (**Вера Тодоровић**) 485.00, III/1 (**Нада Трифуновић**), 250,00 III/2 (**Љиљана Матић**) 240,00, III/3 (**Славица Стојимировић**) 167,30 и IV/1 (**Мира Филиповић**) 400,00 динара.

ПРИЛОЗИ ПОЈЕДИНАЦА:

Драган и Душан Иванишевић, Н. Београд 400,00 динара, **Биљана Куједуе**, Батош 200,00, **Милан и Драган Крстић**, Пирот 120,00, **Страхиња Николић**, Т. Ужице 100,00 динара, **Вјекослав Бего**, Младеновац 100,00, **Иван Спирић**, Лесковац 100,00, **Нада и Ненад Арсенов**, Н. Београд 100,00. **Бојана Ђорђевић**, Н. Сад 100,00, **Нада и Бранко Керин**, Н. Сад 100,00 динара; по 50,00 уплатили су: **Симона Страшимир**, Боривнице, **Предраг Вуковић, Срђан Сушић, Владимир Оприцовић, Давид Трајковић** (сви из Београда); **Хелена Јањанин**, Ровињ, **Дејан Сојичић**, Н. Београд и **Данијела Милосављевић**, Земун.

Свима њима „Политикин забавник“ ускоро шаље чланске карте, а радним организацијама захвалнице.

феудално друштво уживало је у дружењу са Енглезима. Раце су се утркивале ко ће боље и лепше угостити високе колонијалне функционере. Испред свих предњачио је у свом гостопримству и дарежљивости Раца од Рајпура. Као провереном пријатељу Енглези су Рајпуру омогућили да учествује у пословањима енглеских компанија, а Раца им је у знак захвалности приређивао фантастичне вечере и велики лов на тигрове. Својим гостима припремао је разна изненађења у виду дијаманата, сафира, рубина и другог драгог камења сакривеног у пикантним јелима која су сервирана на његовој трпези.

Владајући Индијом Енглези су поред многих својих обичаја унели и неке промене у индијску кухињу. Једно од јела које су створили Индијци, а усавршили Енглези, је чувени „малигетони“. У свом првобитном облику „малигетони“ је обична супа од меса зачињена оштром мешавином карија. Само име јој у преводу значи „љута вода“. Енглези у Индији направили су од ове супе јаку овчију чорбу са поврћем. За оне који баш не уживају у мирису овчетине створена је варијанта са пилетином. Пилећи „малигетони“ омиљен је данас у Аустралији и Европи.

За спремање овог јела потребно вам је следеће: 1 пиле за супу, 1 главица црног лука, 1 веза зелени за супу, 40 грама маслаца, 75 грама суве димљене сланине, 40 грама брашна, 4 парадајза, со, 1 ловоров лист, мало белог бибера, 1 кашика карија у праху, 1/8 литра павлаке.

Пиле оперемо па га са очишћеном зелени и луком ставимо у лонац, долијемо хладне воде и ловоров лист, посолимо и ставимо да се кува на умереној ватри. Када је пиле скувано, извадимо га, месо одвојимо од костију, па га нарежемо на траке а супу процедимо. Парадајз ољуштимо и исечемо на коцке, сланину такође, па све заједно издинстамо на врућем маслацу. Када се све добро укрчка, поспемо брашном, добро измешамо и прелијемо процеђеном супом. Кувамо 15 минута, зачинимо каријем и белим бибером, скинемо с ватре и умешамо киселу павлаку. На сто износимо с прженим коцкама белог хлеба или са бареним пиринчем.

Црта и пише:
Бошко Стаматовић

СЛАДИ И ХЛАДИ

ПОСЕБНО ГА ВОЛЕ ДЕЦА, АЛИ ОН УОПШТЕ НИЈЕ ИЗМИШЉЕН ЗБОГ МАЛИХ СЛАДОКУСАЦА. АЛЕКСАНДАР МАКЕДОНСКИ, НЕРОН, НАПОЛЕОН НИСУ МОГЛИ БЕЗ ОВЕ ЛЕДЕНЕ ПОСЛАСТИЦЕ.

Ледено доба на Земљи траје већ 2500 година, бар што се сладоледа тиче. Тако је још 330. године пре наше ере чувени војсковођа Александар Велики знао својим војсковођама да заслади најљућу битку слатким и освежавајућим сладоледом. Његови кувари овако су спремали ледену посластицу: узме се мало леда са глечера и снега и све се то помеша са мало меда. Онда се преко тога налије мало ружине водице, дода цимета, урми и смокава. Милина једна!

ШТАФЕТА ПРЕКО АЛПА

Данас сладолед можемо да купимо готово на сваком углу — у самоуслузи, киоску, посластичарници, ресторану, на улици — па нам је тешко да замислимо да се некад због тог истог сладоледа и глава губила. Јер, био је реткост, драгоцен као злато.

Вратимо се у годину 67. У то време Римом је владао страшни Нерон који је остао запамћен по суровости (убио је рођену мајку, жену, отровао полубрата итд). Међутим. Нерон је имао и неке сасвим „људске" особине. На пример, лети је обожавао да се хлади освежавајућим напицима. Фрижидера и машина за справљање сладоледа тада није било па су Римљани дошли на идеју, или је једноставно позајмили од Александра Македонског, да једу нешто хладно што, колико-толико, може да издржи да се не отопи. Узимали су — снег, засладили га воћем, ружином водицом или медом. Снег је Нерону доношен са оближњих брда а кад га тамо више не би било, страшни владар би послао „у набавку" своју такозвану војничку штафету, која је морала да му донесе освежење с алпских глечера удаљених 400 километара?! Наравно, дешавало се да се у току дугог пута снег истопи и задњи члан штафете дотрчао би у Рим са бокалом млаке воде. Јадна ли му мајка јер је тако нешто аутоматски значило и његов крај: Нерон би наредио да се тај војник одмах погуби. После тога по „сладолед" би отрчала нова штафета...

Стари Грци знали су за овај „сладолед" пре Римљана. Рецепт је био: заслађен снег. Остало је забележено да је познатом песнику Симонидесу са Кеоса (556—468. година пре наше ере) чим би чуо за ту посластицу која се добављала са врха Олимпа, потекла вода на уста. Није могао да одоли јер би одмах слао поруку по слузи: „Донесите и мени неку грудву"!

ШТА КАЖУ ЛЕКАРИ

Било којој историјској епохи да се вратимо, увек ћемо наићи на сведочанства да су посластице биле на цени. Мењале су се само могућности справљања сладоледа, као и мишљења о томе како делује на људски организам. Чувени грчки лекар Хипократ препоручивао је сладолед јер „оживљава телесне сокове и изазива пријатно расположење". Шта данас каже наука?

Често, а најчешће лети, можемо да чујемо како забринути родитељи питају: „Може ли тако нешто, хладно као лед, да буде здраво?" Научници кажу да може јер природа је и овде умешала своје прсте. Наиме, стомак може да надјача и пад температуре од 35 степени Ц, док усна дупља подноси температурне разлике чак од 40 степени Ц! „Међутим, стомак наше деце остаје поштеђен једног оваквог хладног шока", умирује нас чувени енглески научник за питања исхране Ротвел. „Јер, ко жели тачно да осети укус сладоледа, мора мало да га задржи у устима где се он загреје за читавих 20 степени Ц. На путу до желуца температура сладоледа и даље расте, тако да када стигне „доле" само је за неколико степени хладнији од нормалне телесне температуре. Ова рачуница не важи ако ваш клинја згрби сладолед из замрзивача и одмах почне да гута велике ледене комаде. Онда стомак и грло могу нежељено да реагују".

Осим тога, лед „хлади" и главу. Медицински стручњаци су, наиме, пронашли да се уживањем сладоледа знатно смањује стварање зноjних капљица на челу. Пића из фрижидера делују сасвим супротно.

Све у свему, модерна наука даје повољне оцене залеђеним посластицама, ту мислимо, пре свега, на сладолед, јер садржи велики проценат млека. Осим тога у леду има важних витамина А, Б 2, Б 12 и Д, минералних материја, као што су калцијум и фосфор, а ту су и високовредне беланчевине.

„Ниједан други производ не нуди толике вредности хранљивих материја у тако изазовном облику као крем-сладолед", мисли професор Арбакл са Универзитета Мериленд. Осим тога, млечна маст у крем-сладоледу посебно се врло лако вари.

Никакво чудо онда да лекари код болесника са стомачним тегобама (нарочито упале слузокоже желуца) често знају да одреде и једну порцију сладоледа дневно као „лек". А после операције крајника сладолед чак преузима улогу хладног „унутрашњег завоја". Онда се не треба чудити што је још 1553. године на венчању Катарине Медичи сладолед од малине, лимуна и поморанџи заузимао истакнуто место у јеловнику...

РЕЦЕПТИ — ДРЖАВНА ТАЈНА

Почетком 18. века сладолед је постао нарочито омиљен у Француској. У исто време једна Немица га је бацила не знајући шта ће с њим. Њеној деци је сладолед донео неки Француз, али она, као свака забринута мајка, није могла да претпостави да ле ће стомачићи њених малишана мо-

ХЛАДИ И СЛАДИ

ћи да поднесу „лед“, иако је био заслађен. Ово је много касније испричало једно од те разочаране деце. — лично Јохан Волфганг Гете.

Ако одбацимо древну посластицу од заслађеног снега, право да се прогласе проналазачима „правог“ сладоледа припада — Сицилијанцима. Они су европске дворове снабдевали леденим посластицама. Један од најпознатијих сладолецija тог времена звао се Буенталенти (радио је за породицу Медичи, чувене троваче?!) и његови рецепти за сладолед чувани су као најстрожа државна тајна?! Прву посластичарницу, где се продавао сладолед, у Паризу отворио је 1672. године такође један Сицилијанац. Русо, Волтер, а касније и Наполеон често су навраћали овде на освежење па није никакво чудо што ресторан »Le Procope« постоји још и данас.

Када су у Француској 1676. године прве сладолецije основале свој цех, сладолед је Немцима и већини осталих европских нација био потпуно непозната ствар. Тек десет година после француске револуције, дакле 1799, у Хамбургу је један Француз отворио кафану »Alster-Pavillon« ту почео да продаје сладолед.

КАКО СЕ ПРАВИ

Од Александра Великог наовамо начин справљања сладоледа сигурно се доста изменио, мада је „суштина“ остала иста. Али, да се вратимо Сицилијанцима и „правом“ сладоледу. У њихово време сматрало се за највећу уметност направити масу за сладолед довољно тврду и хладну, а да при том остане пенасто густа. Јер, ако би се сладолед једноставно замрзнуо, постао би тврд и ломио се. Решење проблема било је у следећем: масу за сладолед треба истовремено мешати и замрзавати. Тако се сладолед прави још и данас — у индустрији машински, или ручно као у неким италијанским продавницама сладоледа.

Али, како се некад без фрижидера замрзавала та фамозна маса за справљање сладоледа? Ледом! За хлађење се узимао обичан лед, док би се маса полако мешала рукама. Данас се сладолед хлади електрично, меша машински, док је начин справљања остао непромењен.

У почетку сладолед је течна маса, састављена, рецимо, од млека, шећера, јаја, воћа или некакве ароме. Та слатка течност се најпре загреје да би се уништиле клице у њој, а затим се истресе у један метални суд који је смештен у једном још већем суду и ту се хлади. Откако је 1794. америчка домаћица Ненси Џонсон изумела машину за прављење сладоледа на ручни погон, у већу посуду стављали су се комадићи леда помешани са сољу. Затим би се у тој смеси вртела мања посуда са слатком масом за сладолед. Ако ивица мање посуде не би била довољно висока, знало би да се догоди да комадићи сланог леда падну у сладолед и тако би често неко прогутао и комадић слаткастог сладоледа што баш не прија. Када би сладолед постао довољно густ, дугом дрвеном варјачом би га покупили из суда и склонили на чување у неки порцуланski или тучани лонац.

Иако данас и најмање посластичарнице имају аутоматске машине, многе сладолецije још ваде сладолед традиционалним дрвеним кашикама из челичних посуда, јер сладолед „ручно израђен“, кажу, има бољи укус. Наравно, свакав поступак није био превише хигијенски. „Зидови и таванице били су пуни паучине и мува“, пише у једном инспекцијском извештају из 1930. године за једну чувену париску посластичарницу у којој је сладолед био специјалитет број 1. У овој „тровачници“ инспектори су пронашли од „100 до 5000 милиона“ разних клица, и то у једном кубном центиметру сладоледа?! Законских прописа у овој области тада готово и да није било, али су зато постојале неке чудне полицијске одлуке: рецимо, у појединим немачким градовима забрањивало се деци млађој од 14 година да лижу сладолед?!

ВОДЕ АМЕРИКАНЦИ

У историји сладоледа, поред Француске, још две земље одиграле су значајну улогу: Италија и САД. Италијани су на почетку овог века својим сладолецијским колицима продрли преко Алпа у Немачку и Аустрију и тамо почели да продају свој карактеристичан сладолед који ће ускоро постати славан широм света — ђелато.

Ера сладоледа код Американаца почиње већ споменутом Ненси Џонсон и њеним изумом. Међутим, прави поход те леденe посластице на Америку започиње две деценије касније и то на врло драматичан начин. Четврти по реду председник САД Џемс Медисон приредио је 1816. године велики пријем. Желећи да изненади шефа државе и његове госте председников кувар је припремио нешто посебно што је званицама и сервирано. Био је то пудинг од јаја, али у нешто измењеном, замрзнутом облику. Када је једна нестрпљива дама прва окусила необичну посластицу — онесвестила се. Сви су мислили да је у питању тровање и један кувар, ни крив ни дужан, ухапшен је као потенцијални атентатор?! На његову срећу храбра председникова супруга такође је пробала нову ледену посластицу и при том јој није ни пало на ум да се онесвести. Напротив, залеђени пудинг јој се много допао. Овај „слатки“ инцидент детаљно је описала сва америчка штампа и људи су одједном полудели за необичном хладном посластицом. Тако су Американци ступили у еру сладоледа, који се најпре правио само на уличним угловима. Али, већ 1851. године у Балтимору је почела да ради прва фабрика сладоледа у свету. Касније су људи изумели фрижидер, улице су сада биле пуне сладолецијских колица, а октобра 1923. Американац Хари Баст патентирао је први сладолед „на штапићу“.

Иако су га можда „изумели“ Грци или много касније Сицилијанци (у обзир долазе чак и Кинези) права домовина сладоледа касније, а и данас, остале су Сједињене Америчке Државе. Док се, примера ради, у СР Немачкој годишње поједу 6,4 литра сладоледа по становнику, Италијани тек пет литара а Французи „само“ 4,4 литра, у далеко хладнијој Скандинавији полиже се годишње од седам до девет литара сладоледа по становнику. Али, далеко највећи љубитељи сладоледа су Американци — сваки од њих просечно поједе годишње 26 литара сладоледа годишње. Пријатно им било!

М. Ш.

ИСТИНИТА ДЕТЕКТИВСНА ПРИЧА

СЛУЧАЈ НА ДРУМУ

ОКОЛНОСТИ ПОД КОЈИМА ЈЕ ПОГИНУО МИЛОШ БОЖОВИЋ БИЛЕ СУ НЕОБИЧНЕ: МАДА ЈЕ ИЗГЛЕДАЛО ДА ЈЕ У ПИТАЊУ САОБРАЋАЈНА НЕСРЕЋА, НИЈЕ БИЛО БАШ НИКАКВОГ ТРАГА КОЈИ БИ ТО И ПОТВРЂИВАО.

Инспектор Јован Живић је немирно корачао ивицом асфалтног пута. Десет корака напред па истим путем назад. И док је напрегнуто размишљао о случају који је, благо речено, био веома чудан, екипа за увиђај обављала је посао не обазирући се на хладноћу. Био је 25. децембар 1979. године, нешто после пола осам увече.

Четврт сат раније Јована су обавестили да је поред магистралног пута пронађено тело мушкарца средњих година са изразитим повредама на глави и да је највероватније у питању насилна смрт. Одмах је са екипом кренуо на лице места. На основу докумената пронађених у џепу страдалог утврђено је да се зове Милош Божовић и да је, како је још исте вечери утврђено, то по подне кренуо неким послом у суседно село. Било је близу па је кренуо пешице, држећи се леве стране пута и водећи рачуна о возилима која су му долазила у сусрет. Распитујући се о Милошу, Јован је сазнао да у селу важи као угледан домаћин, поштен и радан, да је мирне нарави и да ни са ким није у свађи.

Чудна рана

Инспектор је пажљиво посматрао око себе: време је било хладно и суво а пут на месту где се несрећа догодила прав, раван и прегледан. По средини асфалта била је обележена бела испрекидана линија што је значило да је дозвољено претицање. Саобраћајни знак у близини показивао је да је на том делу пута брзина ограничена на 80 километара. Тело Милоша Божовића лежало је на самом почетку нагиба јер је асфалтна трака била постављена нешто изнад нивоа околног земљишта: било је искошено, с ногама у правцу коловоза. На самом коловозу није било никаквих трагова. Јован је пришао техничару који је детаљно испитивао терен у непосредној близини места где је пронађено тело.

— Јесте ли пронашли бар нешто? — упитао је. — Комадић стакла, љуспицу боје са аутомобила, траг кочења, било шта што би указивало на саобраћајну несрећу?

— Баш ништа а прегледали смо сваки центиметар — добио је одговор.

Неколико метара даље лекар је обављао свој део посла. Радио је веома пажљиво, стрпљиво дајући упутства у ком правцу треба усмерити сноп светлости јаке батеријске лампе. Када је приметио да му прилази Јован, за тренутак је застао.

— Не усуђујем се ништа одређено да кажем — рекао је и не сачекавши да му инспектор постави питање. — Пажљиво сам прегледао све повреде и морам да признам да ме прилично збуњује ова на десној страни главе.

Мрља од натрана

— Зар и тебе нешто може да збуни? — упитао је Јован и сам се сагнуо да осмотри рану коју му је лекар показивао. Била је дубока и подсећала на повреду нанету секиром или неким сличним предметом.

— Сигурно је једно, а то је да је у питању страшно јак ударац — наставио је лекар. — А ту је и ова мрља с доње стране ране. Као да је од уља или катрана!

Екипа је у међувремену завршила увиђај. Мрак је већ одавно пао, а хладноћа постајала све јаче. Јован је замишљено посматрао возила која су пролазила у оба правца: на месту удеса возачи су успоравали вожњу и радознало загледали екипу за вршење увиђаја.

Када је један час касније Јован ушао у своју канцеларију, соба му се, после оне хладноће напољу, учинила претопла. Отворио је прозор а затим сео за писаћи сто и нервозно почео да шара по чистом листу папира. Стално га је мучила једна те иста мисао: како то да ни на путу а ни у близини места где је пронађено тело Милоша Божовића није било никаквих трагова. Овај случај је заиста био замршен а од нечега је морао да пође. Од чега?

Устао је и одшетао до прозора. Напољу је промицао снег.

Шта унети у план?

Јован је нетремице гледао пахуљице све док се на вратима није зачуло куцање.

— Донео сам извештај а ево и шоље чаја, сигурно ће вам пријати — рекао је дежурни милиционер.

Јован је захвалио и са задовољством сркнуо чај. Затим је почео да чита извештај. Изузев неких детаља и стручних објашњења у њему није било ничег што већ и сам није знао. Завалио се у столицу и зажмурио: било би дивно кад би могао да прилегне. Време је одмицало а за следеће јутро требало је да направи план рада на овом случају са конкретним задацима за сваког појединца који ће радити на њему. Када је Јован поново узео оловку у руке и почео да пише, на његовом лицу, изудженом и бледом од умора, огледала се одлучност. План за следећи дан започео је следећим тачкама:

1. Проверити постоје ли очевици несрећног случаја у коме је Милош Божовић изгубио живот;

2. Проверити да ли се у време када је земљорадник усмрћен тим делом пута кретало теретно возило које је превозило неку велику машину;

3. Посебно обратити пажњу да ли се у близини места несреће налази неко градилиште.

●●●

Каснијом истрагом утврђено је да је једна од ове три тачке помогла да се расветли смрт Милоша Божовића. Знате ли која? Да ли сте погодили, проверите на страницама „Мале поште".

МИШЕЛ ВАЈАН: II ДЕО ТРКА У МОНЦИ

НЕДЕЉА, 9 ЧАСОВА, У МОНЦИ СЕ ВЕЋ СЈАТИЛО МНОГО ОНИХ КОЈИ НИСУ ЖЕЛЕЛИ ДА ПРОПУСТЕ ВЕЛИКИ СПЕКТАКЛ...

10 ЧАСОВА, ДУГА КОЛОНА ИДЕ КА СТАЗИ...

У ПОДНЕ ЈЕ ПРЕД УЛАЗИМА ВЛАДАЛА НЕВИЂЕНА ГУЖВА. МНОГИ НИСУ УСПЕЛИ ДА УЂУ НА ТРИБИНЕ...

У 13 ЧАСОВА СТИГАО ЈЕ АУТОМОБИЛ СА ТРОЈИЦОМ ФАВОРИТА ТРКЕ У МОНЦИ...

МЕЂУТИМ, ЛИЦА СУ ИМ БИЛА СТРКНУТА... ДА ЛИ ЈЕ ТО БИО СТРАХ, ИЛИ НЕШТО ДРУГО...

ХРАБРО, МИШЕЛ!

СРЕЋНО!

А КАДА СУ ИХ ОКРУЖИЛИ ОБОЖАВАОЦИ, МИШЕЛ И ЖАК СУ СЕ ТРУДИЛИ ДА БУДУ РАСПОЛОЖЕНИ. ДЕЛИЛИ СУ АУТОГРАМЕ...

HONDA

СТИВ СЕ ДРЖАО ПО СТРАНИ... ВАЈАНТОВА ЕКИПА СЕ НИЈЕ МОГЛА ПРЕПОЗНАТИ...

УОПШТЕ НЕ СХВАТАМ СТИВОВО ПОНАШАЊЕ...

СТИВ ЈЕ БАШ ТВРДОГЛАВ! АЛИ, НЕКА ТИ БУДЕ... САМО ДА НЕ НАПРАВИ НЕКУ ГЛУПОСТ...

ДОКЛЕ БЕШ ИЗВОДИТИ ТЕ КРИВЕ ДРИНЕ?

НЕ ТИЧЕ ТЕ СЕ! ОСТАВИ ME НА МИРУ, ЖАК!

ДОБРО, АЛИ БИХ ТЕ ЗАМОЛИО ДА МИ СЕ ОБРАЋАШ ДРУГАЧИЈИМ ТОНОМ!

13

ОД ОВОГ ТВОГ НЕСПОРАЗУМА СА МИШЕЛОМ САМО ТО-ЖЕМО ИМАТИ ШТЕТЕ!

НЕ ЗАНИМАЈУ ME ТВОЈА ЗАПАЖАЊА!

БАР СЕ ОНДА ПРИБЕРИ! БУДИ ТОЛИКО РАЗУМАН И НЕ ПРЕНОСИ НЕРВОЗУ НА ДРУГЕ!

СВЕ ЋЕТЕ УПРОПАСТИТИ! ОД ОВОГА ЋЕ ИМАТИ КОРИСТИ САМО НАШИ ПРОТИВНИЦИ!

ПРЕКИНИ ВЕЋ ЈЕДНОМ!

15

ПА?

НИШТА? И ДАЉЕ СЕ УПОРНО ДУРИ?

ЗАБРИНУТ САМ, ЖАК! ПРЕДОСЕЋАМ НЕШТО ЛОШЕ!

СТИВ КРЕЋЕ СА ТРЕЋЕ ПОЗИЦИЈЕ! МИСЛИШ ЛИ ДА ЋЕ УСПЕТИ ДА СЕ ПРИБЛИЖИ МИШЕЛУ?

У СТАЊУ У КОМЕ СЕ НАЛАЗИ, СПОСОБАН ЈЕ ДА УЧИНИ СВАШТА!

2

14 ЧАСОВА И 30 МИНУТА... МЕХАНИЧАРИ ГУРАЈУ ВАЈАНОВА КОЛА НА СТАЗУ...

НА ГЛЕДАЛИШТУ ЈЕ ВЛАДАЛА ВЕЛИКА ГУЖВА...

НИСУ СВИ УСПЕЛИ ДА ДОЂУ ДО УЛАЗНИЦА, АЛИ, СНАШЛИ СУ СЕ НА ДРУГИ НАЧИН...

ТРИБИНЕ СУ БИЛЕ ПРЕТРПАНЕ...

ПОЛИЦАЈЦИ ВИШЕ НИСУ БИЛИ У МОГУЋНОСТИ...

... ДА НАПРАВЕ РЕД...

САВЕТУЈЕМ ВАМ ДА ИСКОРИСТИТЕ ШАНСУ КОЈА ВАМ ЈЕ ПРУЖЕНА! ПОТВРДИТЕ ДА СТЕ НАЈБОЉИ!

НЕМАМ ВИШЕ ШТА ДА ДОДАМ! ЗНАТЕ И САМИ ШТА ТРЕБА ДА РАДИТЕ! ИМА ЛИ ПИТАЊА?

ОДЛИЧНО! ОНДА СВЕ ЗАВИСИ ОД ВАС!

15 ЧАСОВА. УЧЕСНИЦИ ТРКЕ БИЛИ СУ НА СВОЈИМ МЕСТИМА...

... А И ГЛЕДАОЦИ БЕЗ КАРАТА ТАКОЂЕ... ТРКА САМО ШТО НИЈЕ ПОЧЕЛА...

Механичари су вршили последње провере...

... возачи су изгледали мирни и чекали су тренутак када ће ући у кола...

Све у реду, Жане?

Да, Мишел? А код тебе?

Какве планове имаш за следећу годину?

Да те што чешће побеђујем?

То би ми заиста годило?

Знам, Мишел, и зато ценим твој спортски дух!

Али волео бих да се мерим с тобом у Фортуни два! Штета што је не возиш често?

Устишена ти је жеља! Колико знам, Вајан се тактичи следеће године у Фортуни два!

Дивно! Морат ћу да обавестим Сервоза и Пескаролда! Биће им драго!

Свакако! Било би то и занимљиво надметање!

Да ли ће то следеће сезоне присуствовати двобоју Матра - Вајант? Цела Матрина екипа тактичила би се против Вајантове...

Стив се још није пријавио, а преостало је само пола часа до почетка трке...

15 ЧАСОВА И 15 МИНУТА...

ВОЗАЧИ СУ ЗАУЗЕЛИ СВОЈА МЕСТА... МЕХАНИЧАРИ ИХ ПАЖЉИВО ВЕЗУЈУ...

МОТОРИ СУ УКЉУЧЕНИ...

БРРРМ! РРР!

ВРР! ВРР!

НА ПИСТИ СЕ НАЛАЗЕ ДВАДЕСЕТ ДВЕ ФОРМУЛЕ ЈЕДАН. ПОЛАКО СЕ КРЕЋУ ПРЕМА ЛИНИЈИ СТАРТА. ПРЕОСТАЛО ЈЕ ЈОШ САМО ПЕТ МИНУТА... СВИ НАПЕТО ИШЧЕКУЈУ... НАЈБОЉИ СУ У ПРВИТ РЕДОВИТА...

БРРООМ! РРРРР! РРР! КРРР!

Ј. П. БЕЛТОЗ

Ж. ИКС

М. ВАЈАН

ВРУУММ!

ЧЕТИРИ...
ТРИ...
ДВА...
ЈЕДАН...

БРРР!
РРР!
БРРР!
БРРР!
РРРР!
ФОРМУЛЕ КАО ДА СУ ПОСКОЧИЛЕ... СТИВ ЈЕ УСПЕО ДА ЗАУЗМЕ ТРЕЋЕ МЕСТО, ОДМАХ ИЗА ЖАКА ИКСА, И ПАКЛЕНОМ ВОЖЊОМ ПОКУШАВА ДА ГА ПРЕСТИГНЕ...
И, УСПЕО ЈЕ. ЕВО ГА ИЗА МИШЕЛА ВАЈАНА. ОДЛУЧУЈЕ И ЊЕГА ДА ПРЕБЕ...
НАДМЕТАЊА СУ СЕ ДВА ВОЗАЧА ПОДЈЕДНАКИХ СНАГА..
БРРРРРМ!
У ТРЕЋЕМ КРУГУ НА ЧЕЛУ СЕ НАЛАЗИО ЖАК ИКС...
КАО И НА ПРОБАМА, СТИВОВА КОЛА СУ СЕ ПРИ ИЗЛАСКУ ИЗ КРИВИНЕ ЗАНЕЛА...
БРРР!
РРРР!

ДЕЧКО, ПОБЕДИЋУ ТЕ...

НАПАШЋУ ТЕ НА УПА-ЗУ У КРИВИ-НУ...

САД СЕ ДР-ЖИ, МИШЕ-ЛЕ...

СТИВ ЈЕ ДАО ГАС ДО КРАЈА... ПО СВА-КУ ЦЕНУ ХТЕО ЈЕ ДА ИЗБИЈЕ НА ЧЕЛО..

ЖЕЛЕО ЈЕ ДА НАТЕРА МИШЕЛУ СВОЈ СТИЛ ВОЖЊЕ, ДА МУ ПОКАЖЕ ШТА УМЕ... И НАЗАД, СТИВ ПРЕЛАЗИ МИШЕ-ЛА...

БРРРРР!

БРРРРМ!

НИЈЕ МОГУЋЕ! ПОПУДЕО ЈЕ! СВЕ ЈЕ НАС...

БРРМ! БРРР!

ДА БИ ИЗБЕГАО СУДАР, МИ-ШЕЛ ЈЕ СКРЕНУО УЛЕВО, АЛИ ЊЕГОВА ФОРМУЛА СЕ ЗАНЕЛА И...

БРРР!

ШКРИИП!

БРР!

МИШЕЛЕ! МИШЕЛЕ!

БРРР!

БРРР!

БР РРР!

БРРР!

МИШЕЛОВА КОЛА СУ СЕ ИЗДИГЛА, А ОНДА СУ СЕ, ОРЕЂОМ, ДОЧЕКАЛА НА ТОЧКОВЕ... СТИВ ЈЕ МОГАО ДА НАСТАВИ ТРКУ, АЛИ СТАЈАО ЈЕ КАО УКОПАН...

ОХ... ЗА СВЕ САМ ЈА КРИВ... МОГАО САМ ДА ГА УБИЈЕМ...

STEVE WARSON

ОДМАХ ЈЕ КРЕНУО ДА ВИДИ ШТА ЈЕ СА МИШЕЛОМ...

БРРРМ! БРРР!

МИШЕЛЕ, ЈА...

СВЕ ЈЕ У РЕДУ! ТРЕБА ДА НАСТАВИШ ТРКУ! НЕ ГУБИ ВРЕМЕ!

АЛИ, МИШЕЛЕ, ЈА САМ...

ХРАБРО, СТИВЕ!

РАЗМЕНИЛИ СУ ПОГЛЕДЕ И СХВАТИЛИ ДА НИШТА НИЈЕ ВАЖНИЈЕ ОД ЊИХОВОГ ПРИЈАТЕЉСТВА...

БРРРМ!

БРРРМ!

СТИВ ЈЕ КРЕНУО. ЗНАО ЈЕ ДА БИ МИШЕЛУ БИЛО ДРАГО КАДА БИ СЕ ДОБРО ПЛАСИРАО. ВИШЕ НИЈЕ ВОЗИО СА ТРЖЊОМ У СРЦУ, ВЕЋ СМИРЕНО И СИГУРНО...

ЗА СТИВА, ТРКА ЈЕ БИЛА ИЗГУБЉЕНА. КАСНИО ЈЕ ЧИТАВ КРУГ...

БРРРР!

БРРР!

БРРРР!

БРРРР!

ОД ВАЈАНТОВИХ ВОЗАЧА ОСТАО ЈЕ САМО ЖАК ИКС. ОН ЈЕ ЈЕДИНИ МОГАО ДА ПОКАЖЕ КОЛИКО ВРЕДИ ВАЈАНТОВА ФОРТУЉА. НИЈЕ МУ БИЛО ЛАКО ПОРЕД ФЕРАРИЈА, МАТРЕ, БРАХАМА...

И ДОК СУ СЕ ЊЕГОВИ ПРИЈАТЕЉИ БОРИЛИ, МИШЕЛ СЕ УПУТИО КА БОКСУ...

БРРР!

ЕВО МИШЕЛА! ДОБИ ДА МИ ПОМОГНЕШ ОКО СИГНАЛИЗИРАЊА!

ЗНАШ...

ДА, ЗНАМ КАКО ВАМ СЕ ТО ДОГОДИЛО, АЛИ ПРИЧАЋЕТО О ТОМЕ КАСНИЈЕ!

ПАКЛЕНА ТРКА СЕ НАСТАВЉА... ТРИ КРУГА СУ ПРЕОСТАЛА ДО КРАЈА...

ПОБЕДИЛИ СМО! ЖАК ИМА ПРЕДНОСТ ОД ДВАДЕСЕТ СЕКУНДИ ИСПРЕД БЕЛТОАЗА И ЛИНТОНА! ФАНТАСТИЧНО ВОЗИ!

СТИВ ЋЕ БИТИ ПЕТИ ИЛИ ШЕСТИ И ДОБИЋЕ ПОЕН ИЛИ ДВА!

БРРР!

МИШЕЛ ЈЕ ЗАБРИНУТ... ШТА ЋЕ МУ РЕЋИ ОТАЦ КОЈИ ТРКУ ПРАТИ ПРЕКО МАЛОГ ЕКРАНА...

ПОБЕДНИК ЈЕ БИО ЖАК ИКС. ОСВОЈИО ЈЕ ДЕСЕТ БОДОВА И ПРЕУЗЕО ПРВО МЕСТО ОД СТИВА КОЈИ ЈЕ СТИГАО ШЕСТИ. ОСВОЈИО ЈЕ ЈЕДАН ПОЕН И ПАО НА ДРУГО МЕСТО...

УКУПАН ПЛАСМАН:

1.	ЖАК ИКС	32 БОДА
2.	СТИВ ВАРСОН	31 БОД
3.	САМ ЛИНТОН	28 БОДОВА
4.	МИШЕЛ ВАЈАН	26 БОДОВА

ДОБРО СТО СЕ ИЗВУКЛИ?

МИСЛИШ?! САЧЕКАЈ ОЧЕВО МИШЉЕЊЕ!

АЛИ, НА ШТА БИ МОГАО ДА СЕ ЖАЛИ? ЈОШ УВЕК ИМА СВОЈА ДВА ВОЗАЧА НА ЧЕЛУ!

А И СИН МУ ЈЕ ОСТАО ЖИВ!

И ДОК ЖАК ИКС СЛАВИ ПОБЕДУ, СТИВ И МИШЕЛ СУ СЕ ПОВУКЛИ ДА БИ РАЗЈАСНИЛИ НЕСПОРАЗУМ..

... МОНИКА ТИ ЈЕ СВЕ ТО РЕКЛА?

ДА... ОНЕ ВЕЧЕРИ КАД СМО ЗАЈЕДНО ИЗИШЛИ...

СТИВЕ, ТАКО САМ ТУЖНА ШТО НЕ МОЖЕШ ДА ПОСТАНЕШ ШАМПИОН СВЕТА!

ГЛУПОСТИ! БИЋУ ШАМПИОН!

АЛИ... ДА ЛИ ЗНАШ ДА ИМАШ НАЈЛОШИЈА ОД СВИХ ВАЈАНТОВИХ КОЛА?

ОДАКЛЕ ТИ ТА ИДЕЈА? КО ТИ ЈЕ ИСПРИЧАО ТАКВУ ГЛУПОСТ?

РЕКЛА ЈЕ – МИШЕЛ ВАЈАНТ!

ШТА!?

ВЕОМА МИ ЈЕ НЕЗГОДНО... АЛИ, МИШЕЛ ТИ ЈЕ РЕКАО ДА ЈЕ ФАБРИКА ОДЛУЧИЛА ДА ОН ПОБЕДИ!

НЕ ВЕРУЈЕМ ТИ! ЧОСТАЛОМ, РАЗГОВАРАЋУ СА МИШЕЛОМ!

ОХ, НЕ, СТИВЕ, МОЛИМ ТЕ! МИШЕЛ МЕ ЈЕ ЗАТОЛИО ДА МУ СЕ ЗАКУНЕМ ДА ТИ НЕЋУ РЕЋИ!

ДОБРО, МОНИКА! СУТРА ЋУ СЕ НА ПРОБАТА УВЕРИТИ ДА ЛИ ГОВОРИШ ИСТИНУ!

КОЛА ТИ ЗАИСТА НИСУ БИЛА У РЕДУ...

И ЧУДНО ПОНАШАЊЕ МЕХАНИЧАРА УВЕРИЛО ТЕ ЈЕ У МОНИКИНЕ ТВРДЊЕ!

МОЖДА БИХ СЕ И ЈА ИСТО ПОНЕО НА ТВОМ МЕСТУ!

НЕ! ТИ НИКАДА НЕ БИ ПОСУМЊАО У СВОГ НАЈБОЉЕГ ДРУГА!

АЛИ, КАД ТИ ЛЕПА ДЕВОЈКА НЕШТО ИСПРИЧА, ЧОВЕК ОДМАХ ПОВЕРУЈЕ У ТО!

ЈАСНО ЈЕ ДА ЈЕ ХТЕЛА ДА НАС ЗАВАДИ!

ОЧИГЛЕДНО, ДА ЈЕ МОНИКА СВЕ ДОБРО ИСПЛАНИРАЛА!

ДА, АЛИ ИЗА ЊЕ СЕ КРИЈЕ НЕКО КО ЈЕ ЖЕЉЕО ДА САБОТИРА ВАЈАНТА!

ТО ТИ ЈЕ ИСТО КАО ДА ЈЕ ПРОСУЛА УЉЕ ПОД ТОЧКОВЕ КАКО БИСМО ИЗЛЕТЕЛИ СА ПИСТЕ!

КОМЕ БИ МОГАО ДА КОРИСТИ ВАЈАНТОВ НЕУСПЕХ АКО НЕ НАШИМ ДИРЕКТНИМ СУПАРНИЦИТА МАТРИ ИЛИ ФЕРАРИЈУ?

ОНИ ТО НЕ БИ УЧИНИЛИ?

ОНДА ЛИНТОН, ЧЕТВОРОПЛАСИРАНИ... ДА ЖАК НИЈЕ ПОБЕДИО, ОВАЈ БИ БИО НА ЊЕГОВОМ МЕСТУ! ШТА МИСЛИШ?

НИШТА... СЕМ АКО СЕ НЕ ТАКТИЧИМО ЗА НЕКОГА ПРИВАТНО!

НЕКОЛИКО ТРЕНУТАКА КАСНИЈЕ, СТИВ И МИШЕЛ СУ СЕ ПРИДРУЖИЛИ ЛИНТОНУ...

ЗДРАВО, СЕМ!

БАО! ВАШ ЖАК ЈЕ СИЛА! ДА НИЈЕ ЊЕГА, ШАМПИОН БИХ СИГУРНО БИО ЈА!

НАДАМ СЕ ДА КЕТЕ У СЛЕДЕЋИМ ТАКТИЧЕЊИМА ВАС ДВОЈИЦА СВЕ НАДОКНАДИТИ!

ХВАЛА, А ДА ЛИ ЗНАШ ГДЕ ЈЕ МОНИКА?

МОНИКА? МОРА ДА ЈЕ ТУ НЕГДЕ! ЧЕКАЈТЕ, РАСПИТАЋУ СЕ У БОКСУ!

УХВАТИЋЕМО ГА!

НИШТА НЕ РАЗУМЕМ! КАЖУ ДА ЈЕ ВЕЋ ОТИШЛА...

Kidde

ИХ! ШТЕТА! МОРАЋЕ ТИ ПРИЗНАТИ ДА СМО СЕ МОНИКА И ЈА ДОБРО СЛАГАЛИ, РАЗУМЕШ?

ЕХ, ПРАВИ СИ ЗАВОДНИК...

ШТА ЋЕШ! БАШ САМ ЖЕЛЕО ДА СЕ ОПРОСТИМ ПРЕ НЕГО ШТО КРЕНЕМО У ПАРИЗ!

МОЖЕШ ЈЕ НАЋИ У МИЛАНУ, ХОТЕЛ ПОЉ...

ХВАЛА, ДРУГАР!

ПАЗИ, ВОЗИ ЖУТИ КУПЕ!

БРЗО У КОЛА! ИДЕМО ЗА МИЛАНО ДА НАМ НАША ДРАГА МОНИКА СВЕ ОБЈАСНИ!

А ИЗГЛЕДАЛА ЈЕ ТАКО БЕЗАЗЛЕНО...

ОБАВЕСТИ ЖАНА ДА ЋЕМО СЕ ВРАТИТИ КРОЗ ЈЕДАН ЧАС!

ВАЖИ!

GOODYEAR

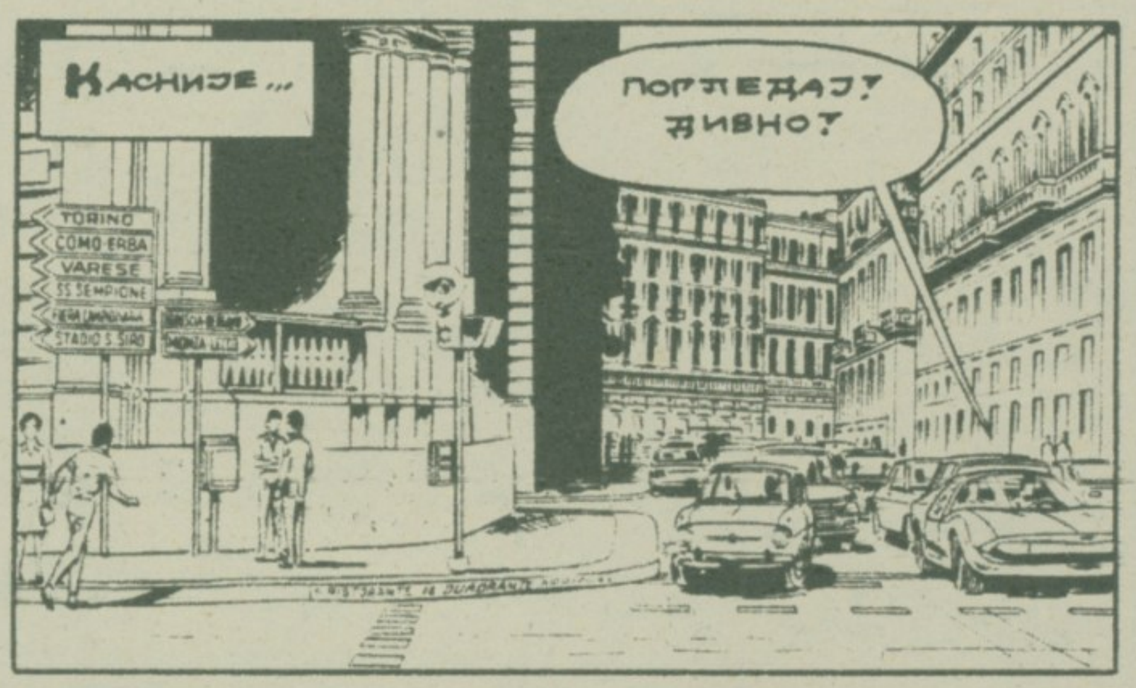
12

ЧИМ ЈЕ ПОБЕГЛА, ЗНАЧИ ДА НЕМА ЧИСТУ САВЕСТ!

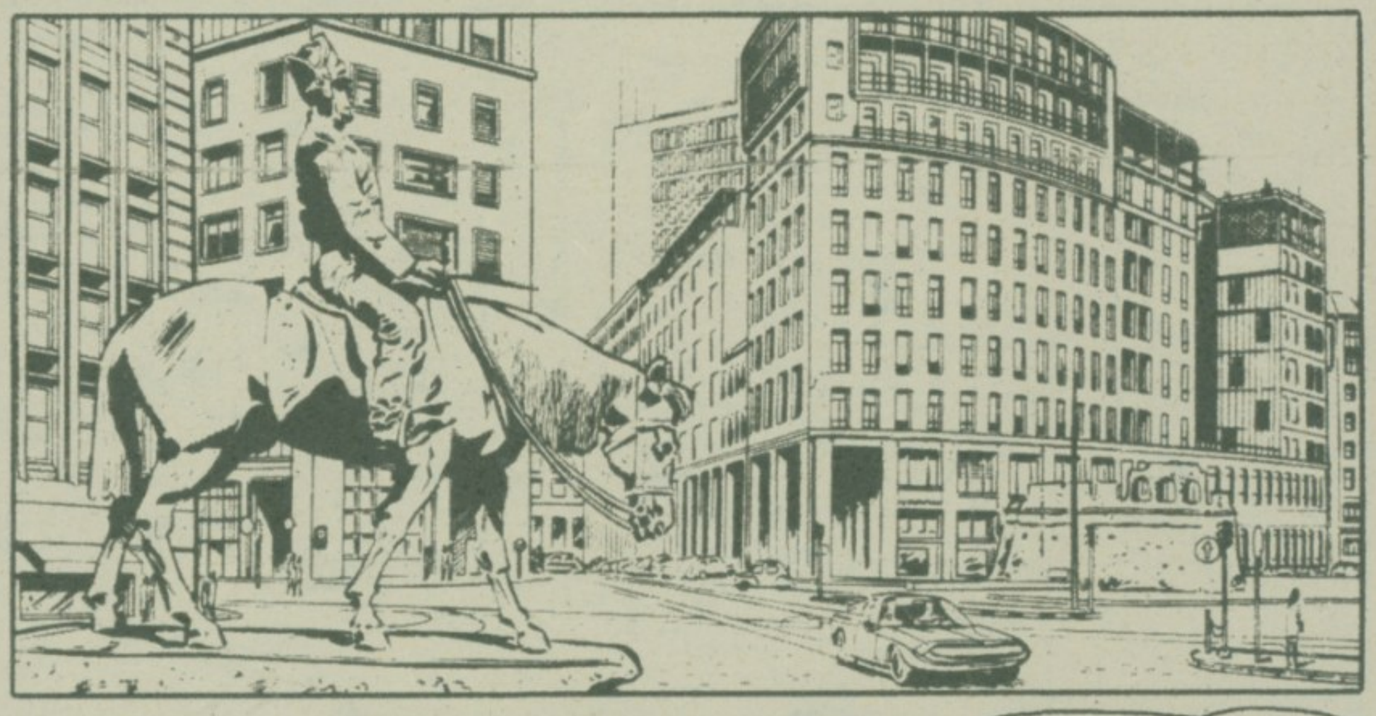

БРРР!

ЕВО НАС У МИТЛАНУ! АЛ' ЈЕ ГУЖВА!

КАСНИЈЕ...
ПОГЛЕДАЈ! ДИВНО!
TORINO
COMO ERBA
VARESE
SS SEMPIONE
STADIO S. SIRO

БРРР!

У ОВОЈ УЛИЦИ ЈЕ ХОТЕЛ ПОЈД!
ДУВАН
Bar
13

ТАТА МОЈА МОНИКА, ТИ И НЕ САЊАШ ШТА ТЕ ЧЕКА!
АЛИ, ПРВО ТРЕБА ДА ЈЕ НАЂЕМО...

ГДЕ ЈЕ ХОТЕЛ ЛОЈД, МОЛИМ ВАС?

ПРАВО, ПА ДЕСНО!

MACELLERIA

LLOYD HOTEL

ЕВО ГА! И ЖУТИ КУПЕ ЈЕ ТУ!

БРЗО! У КОЛА! ПОБЕЖЕ НАМ ПРЕД НОСОМ!

MACELLERIA

L'OYD H

БРРР!

БРРРРРР! -РРРРРРР! -РРРРРРР!

БРРР!

БЕНО ЈЕ, СТОЈИ НА РАСКРСНИЦИ!

ИЗГЛЕДА ДА НИЈЕ САМА У КОЛИМА!

ТЕШКО ЋЕМО ИХ СТИЋИ У ОВОЈ ГУЖВИ! ПАЗИ ДА НАС НЕ ПРИМЕТЕ!

НЕ ГУБИ ЈЕ ИЗ ВИДА!

БРРРР!

НЕ ВОЗИ ОНА! ИЗГЛЕДА ДА СУ ЈОШ ДВОЈИЦА СА ЊОМ...

-РРРР!

МИШЕЛ ЈЕ ПРАТИО КУПЕ У СТОПУ, АЛИ...

... УПАЛИЛО СЕ ЦРВЕНО СВЕТЛО...

ПРОКЛЕТИ СЕМАФОР!

ЗЕЛЕНО! КРЕНИ!

САМО ДА ИХ СТИГНЕМО!

БРРРР!

ПИТАМ СЕ КО СУ ТА ДВА ТИПА СА ЊОМ?

ЛАЗИ, СКРЕЋУ!

ПРИМЕТИЛИ СУ НАС!

ВРУУММ!

Трка се наставила улицама Милана...

БРРРРРР!

ПРОКЛЕТИ ДА СУ! ПОЗНАЈУ ОВАЈ КРАЈ К'О СВОЈ ЏЕП!

ВРОАА

ШКРИИП!

БРЖЕ!
БРЖЕ!

ИПАК, МИШЕЛ ЈЕ БИО ИСКУСНИЈИ И ВЕШТИЈИ ВОЗАЧ И НАЈЗАД ЈЕ УСПЕО ДА СЕ ПРИБЛИЖИ КУПЕУ...

РРР!

ШКРИИП!

РРР!

ОРОЛОGERIA ОREFICERIA

BAR

РРР!

ШКРИИИП!

Ррр!

Ш КРИИП!

УЛЕТЕЛИ СУ У ЗАМКУ? ГОТОВИ СУ?

МОНИКА, ИЗЛАЗИ? ВАС ДВОЈИЦА, НИ МАКАК?

СТИВЕ, КАКО СЕ РАДУЈЕМ ШТО ТЕ ВИДИМ? ТОЛИКО САМ ЖЕЉЕЛА ДА ВАМ СВЕ ОБЈАСНИМ? СИГУРНО СТЕ МИСЛИЛИ ДА САМ ЈА СВЕ ЗАМЕСИЛА...

БЕЗОБРАЗНИЦА?

ОНИ СУ ТВ НА СВЕ НАТЕРАЛИ?

ЛАЖЕ? СВЕ ЈЕ ТО ЊЕНО МАСЛО?

КО СУ ОВА ДВОЈИНА?

МЕНАЏЕР САМА ЛИПТОНА И ЊЕГОВ ГЛАВНИ МЕХАНИЧАР? ДА ЈЕ ОН ПОБЕДИО, СВА ТРОЈИЦА БИ ДОБИЛА ДОБРЕ ПАРЕ...

КОЈА ЈЕ БИЛА ТВОЈА УЛОГА?

КАКО НИСУ УСПЕЛИ ДА ПОДМЕТНУ КВАР НА КОЛИМА, НАТЕРАЛИ СУ МЕ ДА ВАС ЗАВАДИМ? МОРАЛА САМ ДА УЛЕТИМ У ОНАЈ ЗАРАК ДА БИСМО СЕ УПОЗНАЛИ...

КО ВАМ ЈЕ РЕКАО ДА ТИ КОЛА НИСУ БИЛА ИСПРАВНА?

САТОВИ МЕХАНИЧАРИ СУ ТО ЧУЛИ ОД ВАЈАНТОВИХ?

ТАКО ЗНАЧИ, СВЕ ТИ ЈЕ ЈАСНО ...

УБЕЂЕН САМ ДА СИ СВЕ ТО САМА СМИСЛИЛА? ТВОЈА ДВА ПРИЈАТЕЉА ТИ НЕ ДЕЛУЈУ ЛУКАВО?

НЕ, ОНИ СУ, ПРЕТИЛИ СУ ТИ...

ЛАЖЕ?

А ДА ЛИ ЈЕ САМ ЗНАО ЗА ОВО?

КАЖЕМ ВАМ, САМ И ЈА СМО ЊИХОВЕ ЖРТВЕ?

ЖАО МИ ЈЕ, ПОРРЕШИЛА САМ, АЛИ, УПЛАШИЛА САМ СЕ...

ЛАЖЕШ! ЛАЖЕШ!

ОПРОСТИ МИ, СТИВЕ? КУНЕШ ЛИ СЕ ДА СУ ТЕ НАТЕРАЛИ? ТОЛИКО БИХ ЖЕЛЕЛА ДА ТИ ПОВЕРУЈЕШ...

ДОБРО, МОНИКА! ВЕРУЈЕШ ЛИ? ДИВНА СИ И СТВАРНО ЖАЛИШ ШТО СЕ РАСТАЈЕМО?

!?

МИШЕЛЕ, ДА ЛИ БИ ХТЕО ДА НАС САЧЕКАШ НЕКОЛИКО ТРЕНУТАКА? ХОЋУ ДА СЕ ОПРОСТИМ СА МОНИКОМ!

АЛИ, СТИВЕ, НЕБЕШ ВАЉДА ДОПУСТИТИ ДА ТЕ ВРТИ ОВА...

НИСАМ ЗНАО ДА ЈЕ СТИВ ТОЛИКО НАИВАН...

ААА!

ЈАО! ГРУБИЈАНУ! ААА! ДРЗНИЧЕ!

ААА! ООХ!

ШТА ЈЕ БИЛО?

НИШТА! НАУЧИО САМ МОНИКУ ПАМЕТИ НА НАЧИН КАКАВ ЈЕ И ЗАСЛУЖИЛА!

А САД ЋУ И ВАС!

НЕМОЈ, МОЛИМ ТЕ!

ГЛЕДАЈ ИХ, МИШЕЛЕ, ПРЕБЛЕДЕЛИ СУ ОД СТРАХА!

СЛУШАЈТЕ МЕ ДОБРО, НИШТАРИЈЕ! НЕ ЖЕЛИМ ВИШЕ ДА ВАС ГЛЕДАМ! ГУБИТЕ СЕ!

А... ДОБРО...

АКО ВАС ЈОШ ЈЕДНОМ ВИДИМ, ЛОШЕ ВАМ СЕ ПИШЕ! ЈАСНО?

ДА... ДА...

ДА... ДА...

ГУБИТЕ СЕ, СТЕСТА?

БРРМ!

БРРРРМ!

А ТОНИКА?

ОНА ЋЕ СЕ ВРАТИТИ ПЕШИЦЕ!

УОСТАЛОМ, ПРОБИ ЋЕ ЈОЈ НАЈМАЊЕ ОСАМ ДАНА ДА ОПЕТ БУДЕ У СТАЊУ ДА СЕДНЕ!

НА ПУТУ ЗА МОНИЧУ...

НЕ ВЕРУЈЕМ ДА ЋЕ СЕ ВИШЕ УСУДИТИ ДА СЕ ВРАТЕ НА ТРКУ!

СИГУРНО!

ЕВО НАС! ИЗВИНИ, ЖАНЕ МОРАЛИ СМО ДА ОБАВИЈПО ЈЕДНУ ФОРТАЛНОСТ! ГДЕ ЈЕ ЖАК?

НЕСТАО ЈЕ У ПУБЛИЦИ... ОБОЖАВАОЦИ СУ ГА ОКРУЖИЛИ! ВАЉДА ЋЕ ИЗВУЋИ ЖИВУ ГЛАВУ!

ПОБЕДНИК СЕ „ИЗБАВИО" ТЕК ИЗ СВЕСРДНУ ПОМОЋ ПОЛИЦИЈЕ..

... И ВАЈАНТОВИХ ТЕХАНИЧАРА...

ЈАДАН ЖАК СЕ ИЗВУКАО ПОКЈЕПАНОГ КОМБИНЕЗОНА ДО КОЈЕГ ЈЕ СВАКО ХТЕО ДА ИМА ПО ЈЕДНО ПАРЧЕ ЗА УСПОМЕНУ.

ЖАК! ЖАК! ЖАК!

НЕКОЛИКО ТРЕНУТАКА КАСНИЈЕ, ТРИ ШАМПИОНА КРЕНУЛА СУ У ХОТЕЛ...

УХ! ТЕК САД МОГУ ДА ОДАХНЕМ!.

БРРР! БРРР! РРР!

ТУ-ТУУУ!

КАКВА ДИВНА ДЕВОЈКА!

ЈЕСТЕ ЛИ ЈОЈ ВИДЕЛИ ОЧИ?! ХАЈДЕ, МИШЕЛ, ЗА ЊОМ!

ЕЈ, КУЈА СИ КРЕНУО? ЗАШТО СКРЕЋЕШ С ПУТА?

ШКРИИИП!

КРАЈ

ВЕЛИКИ СТРАХ

ЧОВЕК С КАПУЉАЧОМ

ПОЗИВ ЧИТАОЦИМА!

Ако сте доживели неки страх који још памтите, опишите га и пошаљите на адресу: „Политикин забавник", Македонска број 29, 11000 Београд, за рубрику „Велики страх". Све занимљиве прилоге објавићемо и хонорисати.

НИ ДАНАС НЕ ЗНАМ КАКО СМО ПРЕПЕШАЧИЛИ ТА ТРИ КИЛОМЕТРА, БИЛИ СМО ВИШЕ МРТВИ НЕГО ЖИВИ: КАКО КУЋИ ДА СЕ ВРАТИМО БЕЗ КОЊА.

Вишњо, довољно си одрасла да у град можеш већ и сама, зар не? — отац ме је гледао продорно, знала сам да је довољно само да сагнем поглед па да посумња у моју спремност за тако значајан подухват. Гледала сам га нетремице, сва сам се укочила. Тек кад сам зачула кикотање сестара и брата, схватила сам да делујем комично. Онако ниска, руку прильубљених уз тело, скупљених ногу, дигнуте главе, деловала сам као неки недорасли војник који прима наредбу старешине. Тек тад је и отац схватио да нисмо сами, никако није подносио ситуације у којима би, макар и најмање, могао да се пољуља његов неприкосновени ауторитет. Само се окренуо и пошао ка кући. Преко рамена ми је добацио:

— Ђорђо ће поћи с тобом!

Кад су то чуле моје три сестре, биле су разочаране. У дубини душе свака од њих надала се да ће избор пасти баш на њу. Знале су да овој одлуци нема погово-ра: кад би отац једном нешто рекао од тога се ни за шта на свету није одступало.

Кад смо били сигурни да је отац ушао у кућу и да је за собом затворио врата, настала је цика и славље. Појурили смо сви ка штали. Побили смо се око тога ко ће у кола да упрегне коње, Лабуда и Зекана.

Било је то пре педесет година, друмски саобраћај обављао се искључиво запрежним возилима. Имати у то време добре коње значило је живети високим стандардом. Коњи су за село, а ми смо живели у једном малом селу у босанској Посавини, значили пола живота. Ове животиње користиле су се за вршидбу, довлачење дрва из шуме, њима се превозио грађевински материјал.

Нас је било шесторо деце, живело се скромно од татине учитељске плате. Чим би које од деце ојачало, родитељи су нас укључивали у све послове и бриге око домаћинства. Често су то за наш узраст били тешки послови. А посла је било. Свака кућа имала је башту, гајила је кокоши, свиње, ишло се на поље. Свако домаћинсто било је мала економија за себе. Само се за пиринач, петролеј и друге ствари, којих није било на селу, с времена на време, морало отићи до оближње варошице. То је обично обављао сам отац, касније и наш најстарији брат, наравно кад је био код куће. Част да то урадимо ми, млађи, припала нам је сада први пут. Ја сам имала непуних четрнаест година, Ђорђо је био годину дана млађи.

Што се тиче Лабуда и Зекана, белог и сивкастог коња, волели смо их баш као да су чланови породице. Највећа срећа била је кад би нам отац дозволио да их јашемо. Настајала би права битка око тога ко ће први да скочи у седло. Кад год смо успевали да украдемо коју коцку шећера, односили бисмо им као потврду наше љубави. Ова два коња дивне, сјајне длаке, била су са нама дуги низ година. Учествовала су и у лепим и у тужним стварима до којих је долазило у нашој породици.

Дан је био прохладан, прави јесењи. Ништа нам то није сметало, осећали смо топлину око срца јер нам је неко, и то отац, дао потврду да смо велики. Тако је он мислио, а он је све знао.

До варошице је требало да пређемо неких шест-седам километара. Није нам се журило, продужавали смо те дивне тренутке „одраслости" и нисмо гонили коње. Баш у тренутку кад смо се Ђорђо и ја посвађали ко ће да држи узде, почела је прво мало, а онда све јаче да пада киша. Убрзо се претворила у прави пљусак. Али, чак ни то није успело да помути наше задовољство.

А онда, сасвим неочекивано, пред коње је бануо неки човек. Избио је из шумарка, крај пута. Био је покривен капуљачом, односно извртнутим џаком које сељаци користе кад пада киша да покрију главу и леђа.

На коње је та закукуљена сподоба очигледно деловала као шок јер су силовито одскочили и превртнули кола. Све се одиграло у неколико секунди. У једном тренутку Ђорђо и ја смо се препирали око узде, већ у следећем нашли смо се у јарку крај пута, угрувани и збуњени. Нисмо још ни схватили шта се то догодило, а Лабуд и Зекан су већ јурили низ друм. Кола су нам нестали из вида. исправила и, онако празна, ландарала за њима. Убрзо су нам нестали из вида. Незнанац је почео да нам се извињава. Ми га нисмо ни слушали.

Лабуд и Зекан побегли — то је било једино што ми је било у глави. Потпуно избезумљена од ужаса, погледала сам у брата. Видела сам да му подрхтава брада. Како сад родитељима на очи да изађемо, како оцу да кажемо да смо изгубили његово највеће благо које је једва некако стекао.

Нисмо изговорили ниједну реч. Као по команди, обоје смо се у исти мах успели на друм и кренули пут града. Киша је падала све јаче и сливала нам се низ косу и одело.

Како смо уопште прешли та три или не знам ни ја колико тачно километара, ни данас не знам, али чини ми се да смо се зачас обрели у варошици. Стајали смо на тргу беспомоћни, ни сами не знајући куда да кренемо, где да их тражимо.

— Ти иди налево, ја ћу десно — Ђорђо је коначно прекинуо ћутање. — Тражићемо их по свим сокацима!

Тумарала сам улицама, завиривала у дворишта. Непрекидно ми се чинило да ме однекуд гледају Лабудове и Зеканове паметне очи. Без резултата, нигде их није било. Одлучила сам да кренем за братом и тако стигла до варошког хана. Ђорђе је стајао испред и смејао се на сав глас. И даље ми није прилазио. Притрчала сам му и продрмала га.

— Престани да се смејеш? Како можеш?!

— Ту су — једва је изговорио од смеха.

— Шта „ту су", о чему говориш? Зар ти је сад до шале?

— Вишњо, забога, зар не схваташ: Лабуд и Зекан су ту!

То је већ било превише. почео је да бунца.

— Ђорђо, смири се. Можда ипак није све још изгубљено.

— Ја не знам ко овде треба да се смири, ја или ти! Зар не чујеш — Лабуд и Зекан су стварно овде, дошли су сами. Чика Сима Сарајлић (власник хана) одмах је знао чији су. Испрегао их је сместа, отимарио, нахранио и сместио у шталу.

Ни у најсмелијим сновима не бих поверовала да су Лабуд и Зекан тако паметни. Знали су да је отац увек, кад би дошао у варошицу, свраћао у Сарајлића хан.

Лабуда и Зекана одавно нема. али никад их нећу заборавити. Мада ми је близу седамдесет, страх кад сам их угледала како помахнитали јуре друмом никад нећу заборавити.

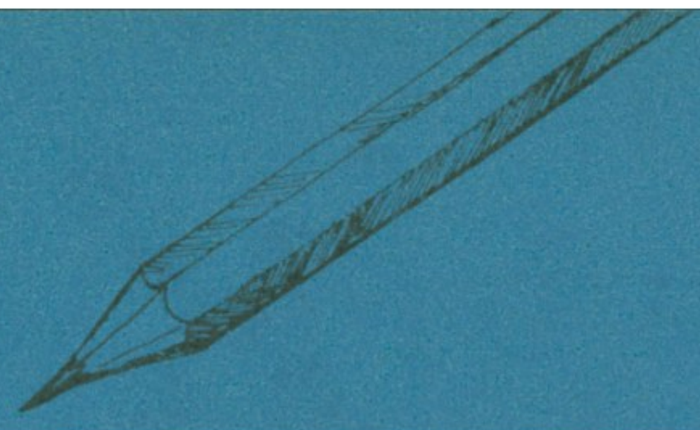
Вишња Јовановић,
Тузла

ЛУДЕ

ЗАШТО ПРОСТО КАД МОЖЕ...

ОЛОВКЕ

Није лако научити дете да држи оловку. Да би ти први потези били лакши, Американац Балард предлагао је 1962. године да се на оловку стави навлака с два удубљења — за палац и кажипрст (амерички патент број 3019769, цртеж 2). Дете ће много лакше писати оловком која има овакав додатак, тврдио је проналазач.

Немцу Гарбеу чинило се да оловка може лакше да се држи ако јој се дода навлака с прстеном. Свој проналазак Гарбе је патентирао 1883. године (немачки патент број 23039, цртеж 13). Писати само једним прстом није баш лако али за кратке забелешке (чак и у ходу) ова навлака је врло корисна. Гарбеову идеју покушао је да усаврши Немац Кајзен и тако је добијена навлака с прстеном који се ставља на кажипрст (немачки патент број 178384 из 1906. године, цртеж 7).

А шта у мраку?

Ако у тренутку кад треба нешто да запишемо имамо оловку али не и хартију, помоћи ће нам изум извесне Розе Рос из Њујорка. На њену оловку стављена је шупља увлака у којој се налази хартија смотана у ролну (амерички патент број 2073719 из 1937. године, цртеж 1). Довољно је да повучете крајичак хартије који вири из увлаке, откините га и на њему забележите, рецимо, нови телефонски број старог пријатеља.

Лепо, али шта ако нешто треба да се прибележи по мраку? Проналазачи су и на то мислили. Ако је мрак, резоновао је Немац Лиси, извор светлости мора да се налази у самој оловци. Свој проналазак патентирао је 1910. године. На доњој страни шупље цевчице Лиси је уградио малу батерију с лампицом. Саму оловку причвршћује се за такав држач помоћу стаклене штипаљке (патент број 220511, цртеж 4).

Да би се осветлио врх оловке и делић хартије није потребан јак извор светлости. Тако је сматрао совјетски изумитель Ништенски-Ланski причвршћујући на обичну оловку мали рефлектор покривен светлећом материјом на бази фосфора (совјетски патент број 2818 из 1927. године, цртеж 3). Положај извора светлости могао је да регулише помоћу направице какву има најједноставнији шестар.

Још једно питање: где држати оловку? У џепу, рећи ћете. Али, постоје занимања код којих је постало уобичајено да се оловка држи за ухом. Тако је држе столари, тесари, трговци. Па, нека држе. Али шта ако такав мајстор носи наочаре? И ту су вредни проналазачи пронашли решење. Амерички Мид решио је то помоћу два држача од жице који се причвршћују за наочаре (патент број 2832114, година 1958, цртеж 5).

Гумица као точкић

Оловком се не само пише већ и повлаче линије. Ако вам при руци није лењир а хоћете да повучете праву линију, вероватно би вам добро дошао проналазак Американца Симонса — на оловку се само навуче подупирач с точкићем (патент број 2697416, година 1954, цртеж 18).

Оно што је написано понекад треба да се избрише. Комбинација оловке с гумицом одавно је позната. Мала гумица брзо се потроши а направити већу не би много помогло: она би се при брисању савијала и слабије брисала. Многи су већ покушали да реше тај проблем. Американац Веснер патентирао је 1936. године оловку с гумицом која има облик точкића (патент број 20454431, цртеж 6). Десет година касније његов земљак Петерсон изумео је покретну гумицу која може да се замени. Сместио је у увлаку с навртком чији је унутрашњи нарез у додиру са малим зупчаницима који належу на гумицу. Довољно је да окренете навртку, зупчаници почињу да се окрећу и померају гумицу напред (патент 2403235, цртеж 7).

Оловку треба, јасно, с времена на време зарезати — обичним ножем, перорезом или жилетом. Али, зашто просто кад може и компликовано. Године 1922. Немац по имену Принц, патентирао је оловку с навлаком чија је једна страна просечена и оштра (патент 364501, цртеж 9). Оловка се помоћу ње заоштрава као перорезом. Друга варијанта зарезивача који чини саставни део оловке изум је Американца Олсона. Навлака помоћу које се оловка причвршћује за џеп има са унутрашње стране мали резач (патент број 1995777, година 1935. цртеж 10). Ви само окрећете навлаку, а оштрица реже врх оловке.

На оловку се уместо обичне навлаке може ставити купасти резач. Тако су учинили и Немци Вос и Бем (патент број 282691, године 1915, цртеж 12). На истом, само мало измењеном принципу — сечиво се налази не у навлаци већ с њене спољне стране — почива и изум који је патентиран у Сједињеним Америчким Државама 1976. године под бројем 39880114 (цртеж 11).

Око срца хартија

Сви ови резачи, који су вам наравно увек при руци, представљају механичко спајање оловке и резача. Али, резање оловке може да буде и много сложеније. Тако је, на пример, Њујорчанин Симен 1897. године патентирао графитну оловку чији омотач није био изједна већ од појединачних купастих делова (цртеж 14). Цела оловка стављала се у картонску цевчицу с косим прорезима кроз које су се видели ти делови и размаци између њих. Приликом служења таквом оловком потребно је на одређеном месту направити на папирној цевчици округли рез, скинути део који се истрошио и — опет слободно пишите свеже зашиљеном оловком (патент 90182). Компликовано, зар не?

Те исте, 1897. године америчка фирма „Игл пенцил" добила је патент број 11389 за оловку чија спољашња облога није од дрвета већ од папирне траке натопљене лепком (цртеж 16). По замисли проналазача такву оловку не треба зарезивати већ само постепено одмотавати папирну траку.

Папирну оловку предлагао је и проналазач Рејкстро из Лондона (патентирао ју је у Немачкој под бројем 115131, цртеж 15). Омотач није спиралан, већ обичан, у облику цевчице, а срце од појединачних, заоштрених комадића графита.

На идеју о оловци у којој је графит од појединачних комадића проналазачи су се враћали и касније. Године 1971. Кинези Фанг Кнелу и Чин Хантангу патентирали су у Француској вишестепену оловку из неколико делова графита (патент број 2046689, цртеж 17).

Кад сте упознали све ове справице, више заниме њиве него практичне, јасно вам је због чега добра стара дрвена оловка још и данас држи прво место!

К. В.

ПАМЕТНЕ ГЛАВИЦЕ

Стивен Бернштајн, биопсихолог из Калифорније, проучавао је калифорнијског шумског мрава и открио да је његов мозак, иако сићушан и једноставне грађе, способан да реши невероватно сложене проблеме. Његове интелектуалне способности огледају се, пре свега, у сналажењу у простору. У трагању за храном он може да одшета далеко од мравињака, али никада не залута. Мрав се управља према Сунцу које му служи као компас. Његов сићушан мозак мањи од врха чиоде оријентише се у простору на основу тога колико је времена прошло од тренутка када је напустио мравињак и колико се у међувремену Сунце померило према западу. Ако Сунце зађе иза облака, мрав се сналази у простору тако што користи искуство које се урезало у његово памћење током ранијих излазака, а то су, пре свега, изглед земљишта и околине.

ЛАСЕР ЗА ЗУБАРЕ

Група шведских физичара и зубара открила је да зубна глеђ емитује светлост одређене таласне дужине кад се на њу усмери аргонски ласер. Здрави зуби емитују жут флуоресцентни сјај кад их обасја зелено-плава светлост ласера, а на зубима које је нагризао каријес покажу се тамне пеге. Ласер открива и најмање рупице и оштећења која при обичном рендгенском снимању не могу да се виде. Научници тврде да тај ласерски зрак није опасан ни за пацијента ни за зубара јер је његова јачина веома мала, а таласна дужина се налази у видном пољу спектра.

МОЈ ИЗБОР

Зовем се Небојша Миладиновић, студент сам Машинског факултета у Београду. Редован сам читалац „Политикиног забавника“ а највише ми се свиђа „Хит страна“. Волим све што воле и млади, моји вршњаци, па сам овога пута баш зато изабрао своје најомиљеније песме. Иначе, скупљам значке и заставице фудбалских клубова. Ватрени сам навијач „Динама“, по мом мишљењу најбољег тима у земљи!

ДОМАЋЕ:

1. ША ЛА ЛА
— Сребрна крила
2. ЈА САМ ШЕФ
— Нови фосили
3. ДУБЛЕР
— Генерација 5
4. ВОЛИМ САКС
— Тунел
5. ИГРАЈ, ЛУДУЈ
— Горди

СТРАНЕ:

1. HIGWAY TO HELL
— AC/DC
2. SUPER TROUPER
— Abba
3. SMOKE ON THE WATER
— Deep Purple
4. CARA MIA
— Baccara
5. PARANOID
— Black Sabbath

ТРИЈУМФ ГРУПЕ МЕДНЕС

ТОТАЛНА ЗАБАВА

За непуне три године енглеска група Меднес (Madness) успела је да у фуриозном походу освоји све светске топ-листе и публику: хит за хитом, албум за албумом и Меднес су данас међу најтраженијим звездама рок музике! Њихова музика која је отворила врата популарности ска тренда убрзо се претворила у питак коктел поп-звукова и духовитих мелодија које се лако памте. Зато су Меднес ове, 1982. године, сасвим сигурно међу малобројним бендовима који могу да рачунају на пуну подршку критике и публике широм света.

Основани су још 1978. али су тек годину дана касније објавили своју прву плочу „Принц“ (»Prince«). Тај сингл им је отворио врата успеха, али Меднес се ни ту нису зауставили: албуми „Један корак иза“, „Апсолутно“ и „7“, са серијом хит-песама међу којима су и нумере „Моја девојка“, „Врећасте панталоне“, „Сиви дан“, „Учути“, „Мора да је љубав“ и „Срчани удар“, омогућили су им да претендују на сам врх најуспешнијих енглеских група последњих година.

Албум највећих хитова симболично назван „Комплетно лудило“ (»Complete Madness«) објављен у Енглеској пре неколико недеља, сумирао је на једном месту шеснаест најпознатијих песама групе која је веома омилена и код наше публике.

Готово све њихове плоче објављене су код нас, па треба очекивати да ће се ускоро и албум „Комплетно лудило“ појавити у домаћим продавницама плоча. Биће то још једна прилика за тоталну забаву и добро расположење — за шта су Меднес мајстори.

Читаоци јављају

ИЗ ТУЗЛЕ

Група „Хидрант“ постоји нешто више од годину дана. Основана је почетком 1981. и на почетку је свирала искључиво по школским приредбама, а касније и по месним заједницама. Музички припадају правцу хард-рока и свирају углавном домаће песме. У последње време имају успеха и као композитори, па су њихове најпознатије мелодије „Мангуп са осмог спрата“ и „Ајкула“. Узори су им Рибља чорба и Дип Парпл. У саставу „Хидрант“ свирају Саша Пантић (бубњеви), Мирослав Вечек (бас, вокал), Слободан Башић (гитара, вокал) и Хамид Абрашн (вокал, гитара). Сва четворица имају по 15 година.

Ненад Серафијановић,
Ул. Енвера Шилька 18,
75000 Тузла

БЕРЗА ПЛОЧА

Продајем потпуно нове ЛП плоче по цени од 150 динара а купујем ЛП плоче група Џенесис, PFM, Омега и Бреин тикет.

Војислав Миљевић
М. Беловуковића 10/14
15000 Шабац

Мењам одлично очуване плоче група Вајтснејк, Ху, Полис, „Диско хитови 8“ — разних извођача, Жан Мишел Жара, Ерика Клептона, Здравка Чолића за ЛП плоче Битлса.

Нина Мацгали
В. Љешњака 24
84000 Бијело Поље

Продајем добро очуване ЛП плоче група Даер Стреитс, ЕЛО, Крафтверк, Дартс, Јес, Блонди, Стренглерс, Аба, Би Џис, Бони М, Ху, Моторс, Дејвида Боувија, AC/DC, као и многобројне сингл плоче. Заинтересованима шаљем потпун списак и цену.

Александар Шербула
Вука Караџића 46
15000 Шабац

Продајем добро очуване ЛП плоче „Краљеви дивље границе“ групе Адам и мрави и ЛП „Диско хитови 4“ разних извођача као и касету „Хит за хитом“ све по цени од 100 динара.

Татјана Мајетић
Добри дол 23
41000 Загреб

Купујем касете са музиком Боб Дилана, Нил Јанга, Џенис Џоплин и групе Пинк Флојд.

Драго Дубровски
В. П 3335
21002 Нови Сад

ХИТ ГАЛЕРИЈА

Прошле године сте ми објавили неколико карикатура што ми је било веома драго. Неко вријеме ништа нисам цртао, а сада сам, као што видите, поново почео. Надам се да ћете објавити неколико мојих карикатура. Имам 27 година, нигдје не радим и желио бих се афирмирати као карикатуриста и илустратор.

Иван Новачић,
Нови пут 25
43290 Грубишно Поље

Драги Иване,
Овога пута изабрали смо четири твоја рада, што је доказ да нам се цртежи допадају. Настави да радиш, а за афирмацију ћемо лако: квалитет се увек доказује!

Браћа Блуз

Парни ваљак

Влатко Стефановски (Леб и сол)

Влада Дивјан (Идоли)

БОРА ЂОРЂЕВИЋ
Зоран Јовановић, Ул. Војводе Мишића С 15/73 16000 Лесковац, СР Србија

СТИВИ ВОНДЕР (STIVIE WONDER)

Аутор: Владимир Грујић, насеље „Збратимљених градова", зграда 6, улаз II/2, 14000 Ваљево

ЈЕСТЕ ЛИ ПОП-ЕКСПЕРТ?

1. Најновији албум Здравка Чолића зове се:
   а) „Мађарица"
   б) „Дунав"
   в) „Мало појачај радио"

2. Пол Макартни дуго година предводио је групу:
   а) Меднес
   б) Ху
   в) Вингс

3. Последњи студијски албум Рибље чорбе носи наслов:
   а) „Мртва природа"
   б) „Дублер"
   в) „Херој улице"

4. Џими Дестри члан је групе:
   а) Гилан
   б) Блонди
   в) Селектер

5. Ватрени пољубац ради као:
   а) квартет
   б) трио
   в) квинтет

6. Воћа загребачке групе Азра је:
   а) Јасенко Хоура
   б) Џони Штулић
   в) Перо Ловшин

7. Хит „Волим те више него што умем да кажем" певао је:
   а) Лио Сејер
   б) Род Стјуарт
   в) Гари Њумен

8. Елтон Џон годинама је сарађивао са једним текстописцем:
   а) Џенетом Осборн
   б) Тимом Рајсом
   в) Бернијем Топином

9. Бубњар групе Филм зове се:
   а) Драгољуб Ђуричић
   б) Раша Ђелмаш
   в) Пико Станчић

10. Група Форинер потиче из:
    а) Америке
    б) Канаде
    в) Енглеске

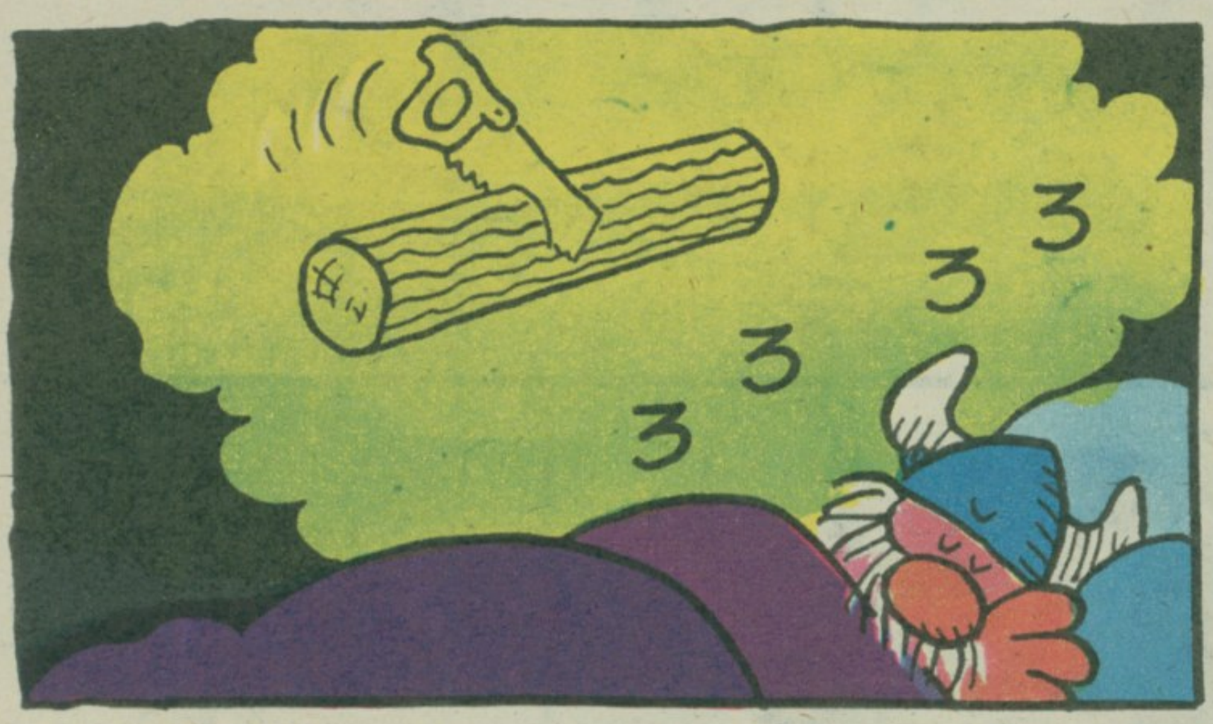
ТАЧНИ ОДГОВОРИ:
1. в, 2. в, 3. а 4. б 5. б 6. б 7. а
8. в 9. а 10. а

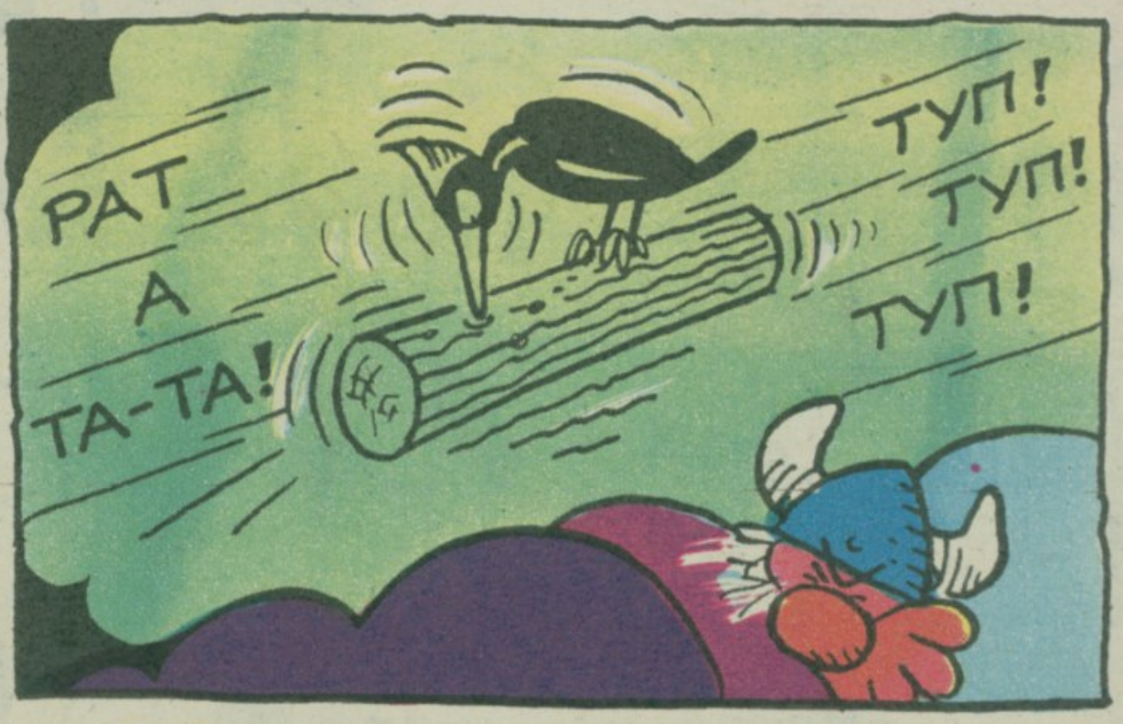
DIK BROWNE

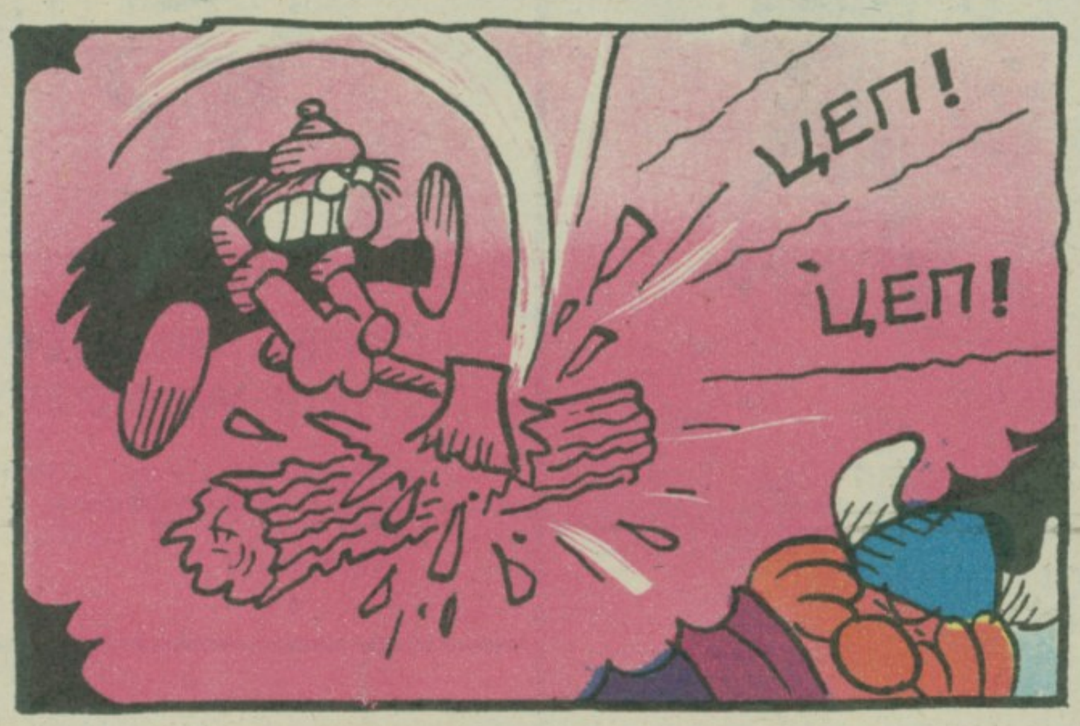
ХОГАР СТРАШНИ

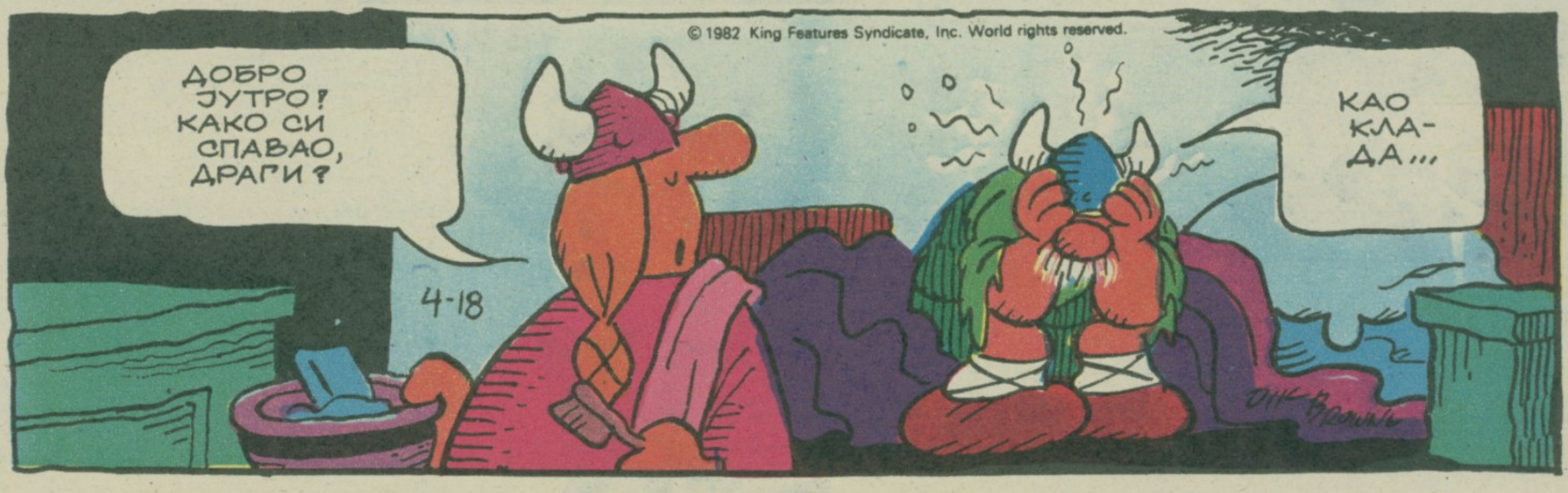

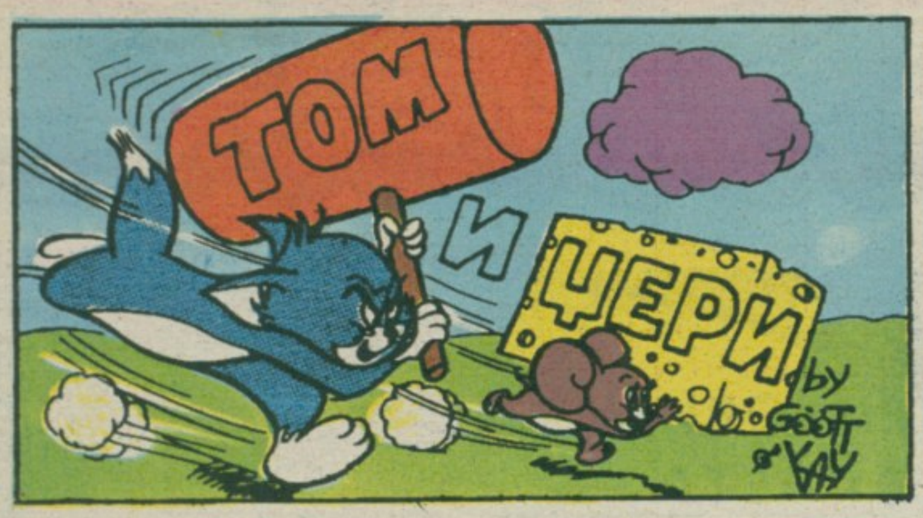

© 1982 King Features Syndicate, Inc. World rights reserved.

Kolinska

нова погодност за пријатеље PEZ-а

Драги пријатељи PEZ-а
Поново смо за вас, пријатеље PEZ-а припремили лепе клупске капе и мајице са знаком PEZ које видиш на слици.
На залихи имамо 2.000 капа и 2.000 мајица, зато пожури са наруџбом.
Наша адреса је: ПРИЈАТЕЉ PEZ-а
61110 ЉУБЉАНА, пп 38
За капу ћеш поштару платити 100, а за мајицу 140 динара.

Купон испуни (штампаним словима) исеци и налепи на дописницу

Презиме и име

Улица и кућни број

Место становања

поштански број ком. Датум рођења

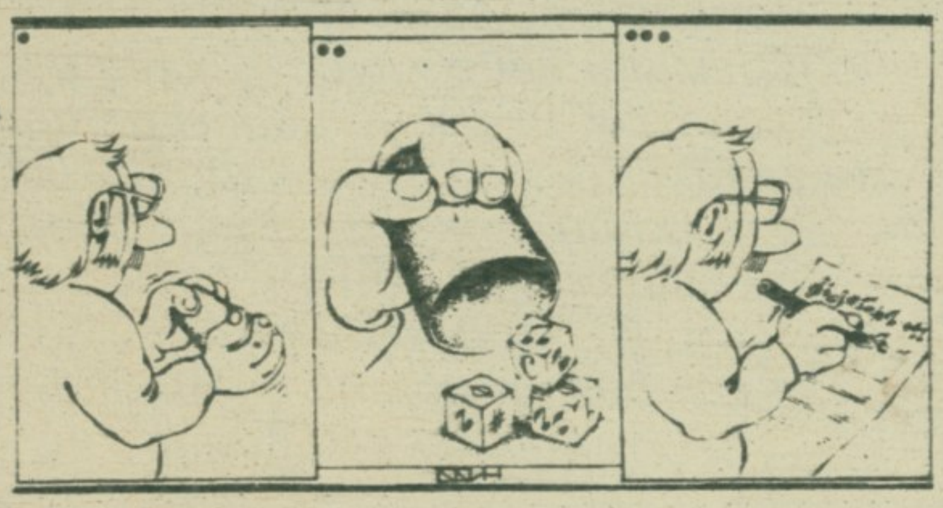

МАЧАК ХАРАЛАМПИЈЕ

— Мислим да му се није много допала твоја шала!

Хумор

КОМПОЗИТОР СТВАРА

— Донесите нам још два аперитива, али без маслинки, молим!

— Имате ли неку најлон кесу да понесемо коју кошчицу за нашег Жућу!?

САМО ЗА ВАС

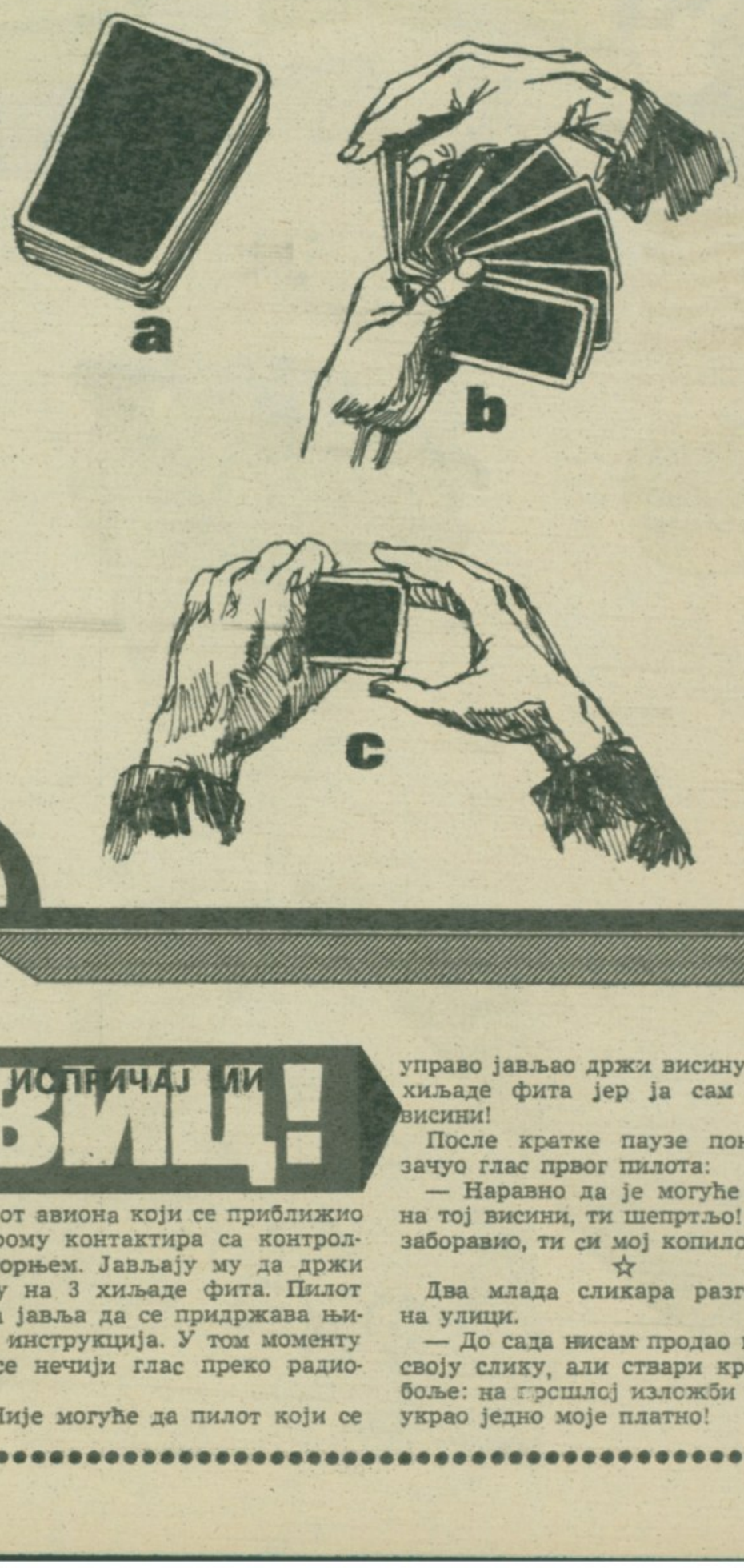
ТРИКОВИ БИГ ЛАЛЕТА

За овај трик треба да имате посебно припремљен шпил карата: шмиргл-папиром ћете пажљиво истругати странице и с једне и друге стране тако да шпил поприми благо купаст облик. На доњој страни биће 2,3 милиметра ужи (цртеж а).

Када одлучите да покажете овај трик својим другарима, треба да настојите да шпил нико од њих не загледа пажљиво, да не би нешто приметио. Некоме из друштва даћете да одабере било коју карту (цртеж b). Извучену карту вратићете на супротну страну у шпил, односно њен шири део ставићете на ужу страну шпила (цртеж с). Карте ћете промешати, можете чак да дате и било ком из друштва да то уради, а онда ћете палцем и средњим прстом десне руке извући карту коју је ваш друг на почетку извукао. Ово ћете пропратити дувањем и изговарањем речи „абракадабра". На сва питања како то успевате, хладно одговорите да имате чаробне руке.

ЧАРОБНЕ РУКЕ

ИСПРИЧАЈ МИ ВИЦ!

Пилот авиона који се приближио аеродрому контактира са контролним торњем. Јављају му да држи висину на 3 хиљаде фита. Пилот сместа јавља да се придржава њихових инструкција. У том моменту чује се нечији глас преко радио-везе:

— Није могуће да пилот који се управо јављао држи висину од три хиљаде фита јер ја сам на тој висини!

После кратке паузе поново се зачуо глас првог пилота:

— Наравно да је могуће да сам на тој висини, ти шепртљо! Зар си заборавио, ти си мој копилот?!

☆

Два млада сликара разговарају на улици.

— До сада нисам продао ниједну своју слику, али ствари крећу набоље: на прошлој изложби неко је украо једно моје платно!

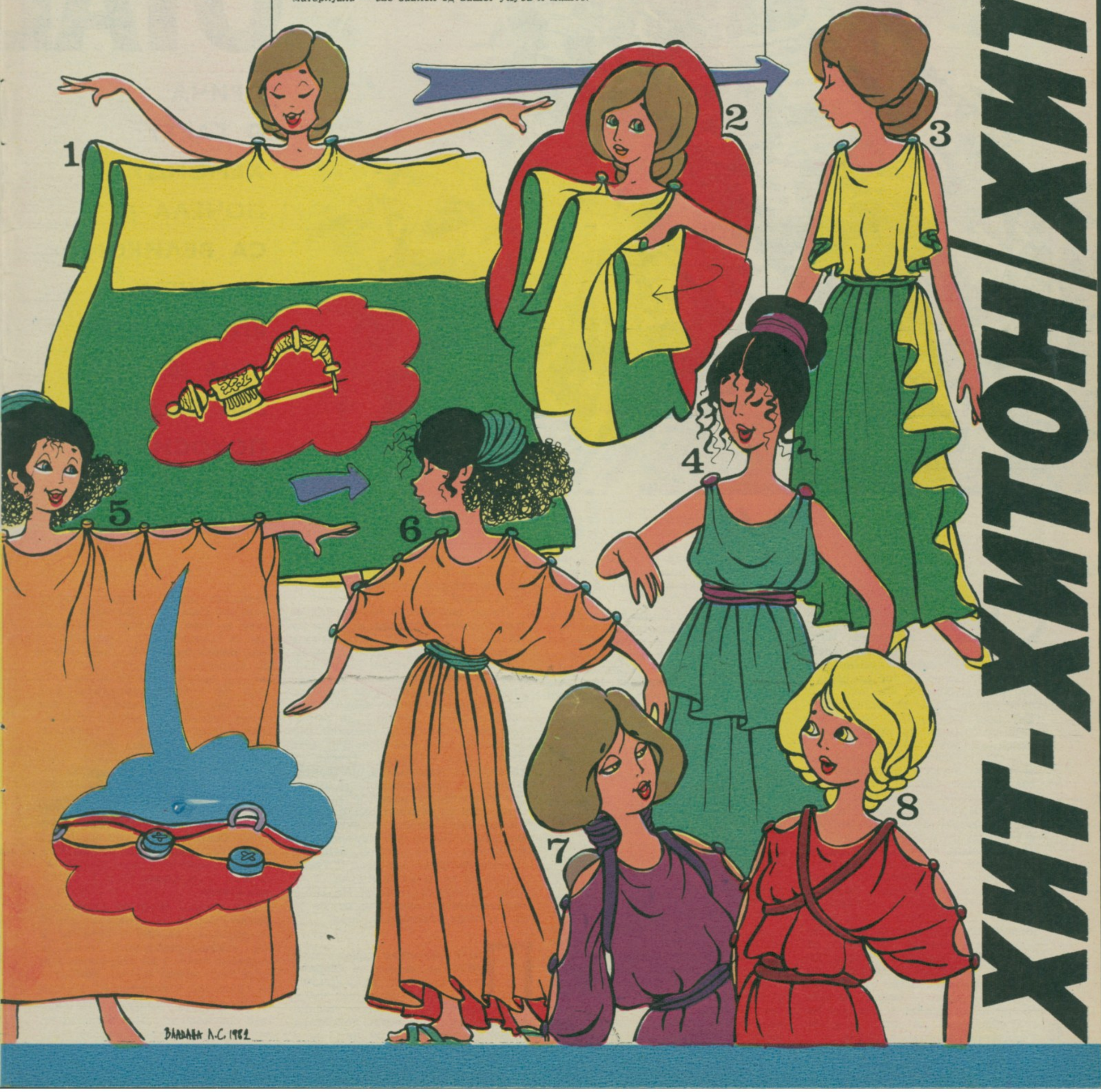
ХИТОН-ХИТОН

Показаћемо вам како да направите хитон, одећу коју су носиле старе Гркиње, а данас је супермодерна одећа младих широм света. Овакву хаљину можете носити и у свечаним приликама, али и на летовању, што зависи од материјала од кога је хитон направљен. Прави се од целих неискројених комада па и касније може да се употреби и од њега сашије обична хаљина.

У старој Грчкој жене су носиле хитон на два начина. На црт. 1 приказан је такозвани дорски хитон који се састоји од два независна комада тканине који се пресавијају у горњем делу, као што се види на црт. 1 и прикаче са два броша. У облачићу се види како су изгледали грчки брошеви, а ви можете изабрати себи какав желите. Затим се леђни део обмота ско тела, али се не затегне превише (црт. 2), предњи део пусти (да пада, па се веже платнени каиш око струка и то тако да се обмота неколико пута), са стране се набере да лепо пада, као на црт. 3. Горњи део хитона можете увући под каиш, или пустити да виси као портикла. Овај хитон носио се и тако што би се једна трака везивала око струка, а друга испод груди као на црт. 4.

Јонски хитон качи се са по четири броша са сваке стране, као што се види на црт. 5. За ову варијанту могу да се користе и дугмад која се закопчавају гајкама — и тада хитон делује веома модерно. За разлику од дорског, јонски хитон је сашивен испод руке. Око струка се обавије трака као на црт. 6. Ови хитони украшавали су се и додатним везивањем трака на разне начине. На црт. 7 широка трака се стави око врата, провуче спреда испод пазуха, укрсти на леђима ка струку и неколико пута обмота око струка. На црт. 8 трака се укрсти на грудима и леђима и веже око струка.

Гркиње су носиле хитоне до земље. Мушкарци су више волели дорски хитон, и то до пола колена. Хитони су били једнобојни, или са пругастим бордурама, али се у модерној варијанти могу правити и од шарених материјала — све зависи од вашег укуса и маште.

ФАНТАСТИЧНА ПРИЧА — ХЈУБЕРТ ЛИНДЕЛ

МОЈ МОЋ ОТАЦ

ПРИЧА О ГАРТУ ХЕМОНДУ ПОЧЕЛА ЈЕ СА ВЕЛИКОМ БОЛЕШЋУ, ЕПИДЕМИЈОМ КОЈА ЈЕ 2100. ГОДИНЕ ПОКОСИЛА ПОЛОВИНУ ЧОВЕЧАНСТВА.

Он се родио последње године Црног Века. Преживео ју је јер је поседовао редак природни имунитет. Израстао је у високог, снажног човека великих амбиција, спремног на авантуру. Почео је ни од чега, а постао полубог за све оне који цене успех. Данас се билиони људи диве сиромашном лифт-боју који се уздигао до престола финансијског диктатора светова.

А све је започело „Хемондовим лунарним уљем", еликсиром за разне бољке. Продаја је одлично ишла поготово у крајевима где је Велика Болест још владала. Пошто су почеле да круже гласине, а затим су га и оптужили да уље нема никакве везе са Месецом, па је мој отац одлучио да организује експедицију на Месец са својим пријатељем др Аредом Трентом, младим и надареним астрофизичарем. Свакако, путу је дао велики публицитет, па се продаја еликсира устостручила. Еликсир је, због велике потражње, поред неколико неважних хемијских састојака, садржавао све више воде, што је најзад, после његовог повратка са Месеца, и доказао на суду. Међутим, мој отац је у међувремену намлатио милионе.

У том раздобљу сам се и ја, Чан, родио. Прве очеве речи које сам запамтио, изречене када је једном дошао у уобичајену посету мајци и мени у нашем замку на острву, биле су: „Моћ, Чан је МОЋ!"

Мало касније бацио се на значајан подухват. Индустрија тог времена суочила се с великом глађу за енергијом. Трент је у ствари дошао на ИДЕЈУ проучавајући слике Марса снимљене из васионског брода којим су ишли на Месец.

— Машинерије, циновске турбине — говорио је Трент — све то у покрету! То је то! Али, шта их покреће? Угаљ и остали извори енергије мора да су и тамо давно искоришћени!

— Идемо на Марс — заурла Гарт. — Тамо ћемо наћи одговор за наш енергетски проблем!

Овакав нечувен пут започео је двема годинама изградње васионског брода. На мој пети рођендан „Сребрна стрела" је полетела. И седми је прошао, а ми нисмо ништа чули о мом оцу и др Тренту.

„Сребрну стрелу" разнела је необјашњива експлозија са целом посадом и инструментима. Било је мртвих и рањених, „цели" су остали само отац и Трент. Из ваздуха, пре него што су се срушили, опазили су буре невероватне величине у пустињи Марса и управили брод према њему. Свакако не би преживели ту прву ледену ноћ да их марсовски разбојници нису заробили и изгледа из радозналости нису ни убили. Дисали су тешко, горело им је у грудима од проређеног ваздуха, али су преживели.

После два месеца проведених са пустињским племеном назвали су их „они који дахћу". Спавали су у тунелима које су Марсовци вероватно ископали својим јаким канџама, а научили помало и њихов језик. Трент је сазнао од Зинлида, вође номада заклетог непријатеља „свештеника у долини", да се оно што им се из брода учинило као гигантско буре зове „Кордув", што значи „Место Сунца". Чувале су га хиљаде свештеника предвођене Анаком и представљало је извор сваке постојеће енергије на планети. Чак су и номадска племена имала неку врсту електричних машинки. После многобројних запетљаних и на изглед непремостивих препрека, мој отац и Трент најзад су се домогли кључа „Кордува" и увукли у њега. На своје запрепашћење схватили су да је то гигантски васионски брод!

После неколико недеља проучавања записа на савршено очуваним микрофилмовима Трент је најзад некако разрешио тајну „плаве прашине" чије би зрнце могло покретати највећу хидроцентралу на Земљи неколико година. Чудне грануле, које су Марсовци називали „Сунчево камење", стварно су долазиле са Сунца! Јер, „Кордув" је био интерпланетарни брод којим су Марсовци пре пола миленијума, на врхунцу своје моћи, отишли до Сунчеве фотосфере удаљене 140 милиона миља, и током десет година, заштићени пољима гравитације, успели да претворе апсорбовану Сунчеву енергију у фотонску прашину. После тога марсовска цивилизација је из непознатих разлога нагло стагнирала да би се најзад претворила у религиозни племенски систем. Међутим, циновска стоваришта Сунчевог камења, као и све функције циновског васионског брода остали су нетакнути. Поред „Кордува" нашли су и мањи брод у одличном стању.

Тим бродом отац се вратио на Земљу, пошто је „Кордув" дигао на одређену висину и оставио га као станицу-снабдевача, како за Земљане тако и за Марсовце, али сада само преко његове компаније, „Сунчане корпорације". Вратио се на Земљу тријумфално као њен спасилац и одмах започео изградњу васионских бродова. Као

НИ

Пријатељ на Земљу је довео и Зинлида. Овај потез му је увећао већ и овако огромну популарност.

Током следећих неколико година индустрија на Земљи је процветала, а отац постао највећи магнат свих времена. Саградио је свемирску флоту која је као прво заузела и покорила Марс и његово свештеничко становништво предвођено Анаком. Многе земаљске станице изграђене су на Марсу. Његови бродови су испитивали Венеру, Меркур и Јупитерове сателите. Хиљаде сродних индустрија развијале су се упоредо невероватном брзином.

Међутим, тада се десило нешто што је оца претворило не само у најмоћнијег него и најомраженијег човека у галаксији: Велика Болест покосила је прво његове пријатеље Марсовце, а затим почела да сеје смрт Земљана галопирајућом брзином. Пренета је и на Марс преко многобројних земаљских насеља. Физиолози су утврдили да се нешто необјашњиво десило са готово заборављеним вирусом, нека реакција малигног молекула на стране протеине у телима Марсоваца. Стари имунитет био је уништен. Гарт Хемонд, диктатор соларног система, ту ништа није могао да учини.

У исто време напрасно га је напустио дугогодишњи сарадник и пријатељ др Трент пошто је затражио и био одбијен да добије равноправно учешће у корпорацији што је свакако заслужио. Изгубио се незнано куд.

Ипак, права катастрофа одиграла се када је очева редовна снабдевачка флота кренула на уобичајен пут до „Кордува“ по плаву прашину и вратила се празних танкова. „Кордув“ је нестао! Пирати? Бродови неке друге непознате галаксије? Све је било могуће. Нешто касније појавиле су се кријумчарене количине Сунчеве прашине да би и оне најзад нестале.

Управо током тог трагичног раздобља био сам код оца. На његова плећа срушио се терет оптужбе за све несреће човечанства. Ипак, он се није предавао. Оседео, али још снажан и преплануо од сунца, лупнуо је руком о писаћи сто и загрмео: — Морам наћи Трента... најбољи мозак који познајем! — Међутим, безуспешно га је тражио по целој планети.

Једног дана угледао сам у канцеларији оца каквог га никад нисам видео: снуждженог и изгубљеног. Држао је бочицу у великим шакама и мрмљао:

Хемондово лунарно уље... моји почеци. Сачувао сам ову прву. Ни сам не знам како. Чан, ја сам пропао човек.

У том тренутку један чудан свемирски брод појавио се на небу изнад Њујорка, а мало касније Трент је ушао у очеву канцеларију.

— Јесте, ја сам био тај свемирски гусар који ти је отео „Кордув“. Требало је да ти буде јасно да само ја могу то учинити јер нико није знао толико о циновском броду... Мрзео сам те због твоје похлепе за неограниченом моћи. Саградио сам брод, отишао на Марс и повео преостале Марсовце, десетковане болешћу, утучене твојом страховладом. Мрзели су те, ваљда, више него што воле свој живот. Прорачунао сам: фанатици су ми одузели „Кордув“ са 4.000 тона чисте енергије — глас му задрхта — и потопиће га у фотосферу... БУУУМ! Овакав удар избациће све планете у правцу Јупитера...

— А Сунце? — упита отац мирно.

— Ништа нарочито. Његова радијација ће се вратити на нормалу за кратко време.

— Можемо ли стићи до њих пре него што учине све те глупости?

— Можемо, али ништа неће помоћи. Знам да ће твоји команданти дати живот за тебе, али „Кордув“ је неосвојив, а Анак и његови следбеници неподмитљиви.

— Нисам сигуран — рече отац и притисну неколико дугмади интерпланетофона, па загрме: „ГАРТ ХЕМОНД СВИМ КОМАНДАНТИМА: НАРЕЂЕЊЕ — ПРАВАЦ СУНЦЕ!

Прогутао сам свој дечачки понос и клекнуо на колена пред оцем да ме поведе са собом, али он ме помилова по глави и рече:

— Сачекај ме, Чан. Сигурно се враћам.

— Чекали смо недељама, а ни трага ни гласа од „Црвеног Копља“, брода Гарта Хемонда. После два месеца збуњеној и запрепашћеној планети упућена је порука са наше станице на Марсу:

„ЗЕМЉИ: ОПАСНОСТ УКЛОЊЕНА. АНАК ПРЕДАО КОРДУВ НЕОШТЕЋЕН. КОРПОРАЦИЈА ОД ДАНАС ПРИХВАТА НЕЗАВИСНОСТ МАРСА И АНАКА КАО ЊЕГОВОГ НАРОДНОГ ВОЂУ. „ЦРВЕНА СТРЕЛА“ ДОНОСИ СУНЧАНУ ПРАШИНУ НА ЗЕМЉУ. ГАРТ ХЕМОНД“.

Нико није могао да схвати зашто је Анак пристао на погодбу.

Први сам сазнао истину чим је отац дошао у наш замак и већ на улазу рекао:

— Ево ти видеотрака. Ту су снимци свега што ће те интересовати са ове мисије, али сам ћу ти објаснити оно што је свима загонетка: зашто је Анак пристао? Зато, Чан што сам му заузврат дао живот, ЖИВОТ његовој раси, планети Марсу, а то исто доносим и свима вама на Земљи... бесплатан поклон за Земљане — ту је драматично застао, па наставио: — Ја сам победио Велику Болест. Да, Чан, ЈА! То сам понудио Анаку... Бесплатне клинике ће бити подигнуте широм Земље и Марса из Хемондове фондације. Људи и Марсовци више немају чега да се боје.

— Како, оче, како? — промуцао сам.

— Чудна мала стварчица — громко се насмејао. — Она стара бочица Лунарног уља коју сам сачувао. Нека хемијска реакција се одиграла у оној непречишћеној, јефтиној сплачини којом сам све и започео. Држао сам је према светлу и приметио промене. Кад сам анализирао течност...

Тихо сам се окренуо и први пут у животу упитао да ли бих икада пожелео да будем на очевом месту.

УКРШТЕНИЧИ

аутор BeMak	БЕЗНАЧАЈАН, БЕЗВРЕДАН	ОПШТА СЛАВОСТ ОРГАНИЗМА	НАПРАВА ЗА СТЕЗАЊЕ	ВОЗОВОЂАНСКИ ШАХИСТ, БОРА	ДОДАВАЊЕ МИРИСА (СТР)	ГРАД У КАНЗАСУ, У САД	ДЕО ОПАТИЈЕ	ГЛАВНИ ГРАД МАЛГАШКЕ РЕПУБЛИКЕ	СТАНОВНИК ИРАНА
ПРОДУЖИТИ									
КРОЗ ПРОУЧАВА ИСТОРИЈУ									
ОНАЈ КОЈИ ПРИМА ШТЕТУ									
ПРИБОР ЗА МЕРЕЊЕ				МУШКО ИМЕ. ОД МИЉА					
ИМЕ КАРЕНИНЕ				ГРАД У ГРЧКОЈ / ЖИТЕЉ ИТАЛИЈЕ					
ЛИЧНА ЗАМЕНИЦА			ИМЕ ГЛУМИЦЕ РИВЕ / ШПАНСКИ СЛИКАР				„АКТИНИЈУМ“ / ИМЕ АНДРИЋА		
ПРИШТИНСКА ГЛУМИЦА МЕЛИКАТ						ИВАН РАОС			СУПАРНИШТВО
НАРОЧИТО СТАЊЕ СТВАРИ						ВРТЛОГ / НЕМАЧКИ ПИСАЦ, ЈОХАН ФОН			
„ПОЈАМ ТИМОМ ЗАДОВ.“	МУЗИЧКИ ИНСТРУМЕНТ	ДЕЛОВИ РЕНИ / ОСОБИНА ОДАСМАРЕНОГ							
ИМЕ ГЛУМИЦЕ ПОПОВИЋ							„АВЕНИ ЈА“ / ВРСТА ПЕРЈУНА		
МАЛА ИДЕЈА								ЈУЖНО ВОЋЕ	
МЕСТО У МАЂАРСКОЈ						БЛАТО / ОСОБА, ЛИЧНОСТ			
ВРСТА ЕКСПЛОЗИВА							ЗНАК ЗА НИШ / ЗНАК ЗА НУТУ		
ЗНАК ЗА РАДИЈУМ			ОСТРВО НА ЗАДРАНУ	ПРОИЗВОД ПЧЕЛА	ПРНОС / РЕКА У ЈУЖНОЈ АМЕРИЦИ				
НАША ГЛУМИЦА ДАНИЦА							НЕГАЦИЈА / НОВИНА, НОВОСТ		
СТАНОВНИК АНКОНЕ	ОСНОВНА МАТЕРИЈА, ПРАТВАР								
ЈЕДНА ЕЛЕКТРОДА						ЗНАК ЗА ОСМЈЕК / МАЛИ ОЛУК			3,14...
НЕУПОТРЕБЉАВАН				ПОЗИВ / МЕСТО НА ОСТРВУ МИНДАНАО				ГРАДИЋ У ВАЈКОЈ	
СИРОВИНА ЗА ИЗРАДУ ПОДОВА (МН.)									
НАСИЛНО ОДВОЗИТИ									● КОЊИ
„НЕУТРОН“		ХЉАМОВ ВЛАДИМИР	ЛИТАР / ЗНАК ЗА ТЕТОВО		МАЊА ВОЗНА ЈЕДИНИЦА / РИЈЕКА“				
ПРИЗНАТ СТРУЧЊАК									
ОПЕРСКИ ПЕВАЧ, ЖАРКО							ГЛУМИЦА РЕМИК		

РЕШЕЊЕ ИЗ ПРОШЛОГ БРОЈА

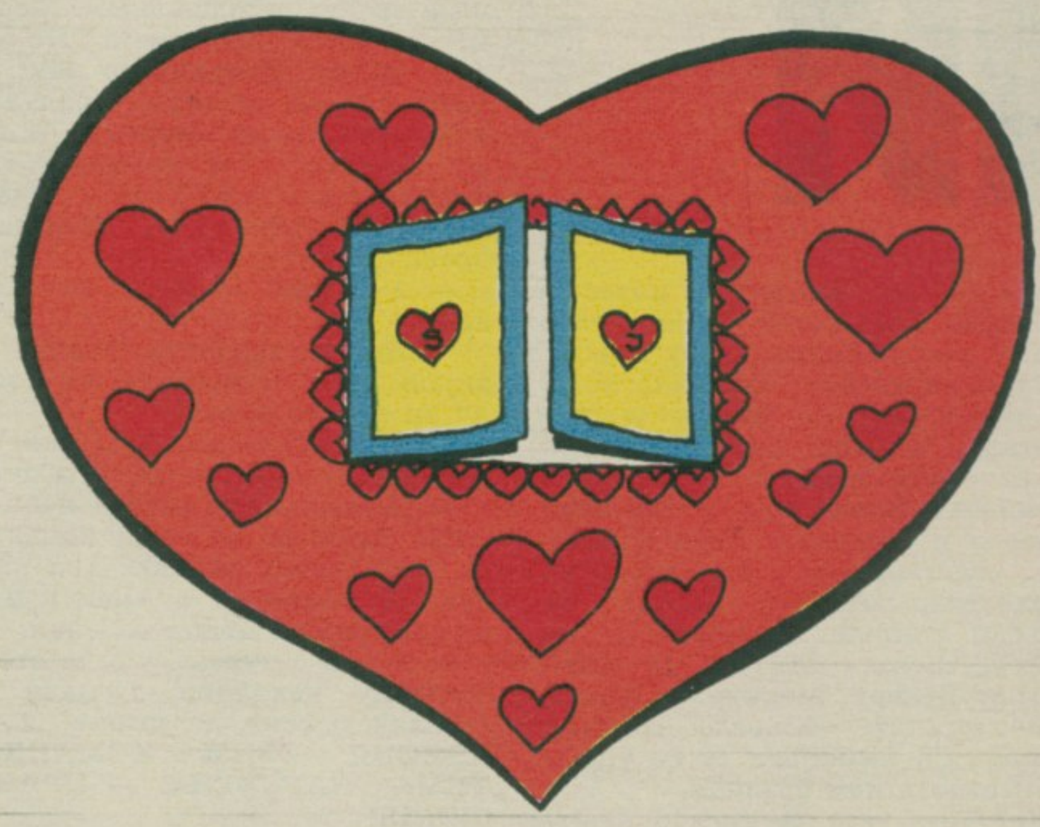
ВОДОРАВНО: Потковица, акредитив, прописати, раме, Арал, ај, ц, Кити, кап, м, НИР, аколада, а, ш, Сара, СТ, штрклъати атоми, На, вајарство, јатак, ад, Цетињанка, Ири, еје, б, ГС, У, Мор, академија, радијалан, е, ас, Кири, Томас, цић, а, етикета, елита, и, нови, ада, А, детонатор.

Стомени нови и стари

Љубав је...

Љубав је
пролећна киша,
Љубав је
жубор реке,
Љубав је
цвет у трави
и врт у мојој нади.
Љубав је
нешто велико, мало и лепо.

У далеком свету тражићу срећу
али тебе заборавит нећу.

На бунару златна чаша
Ту се скрива љубав наша
Ко разбије златну чашу
Разбиће и љубав нашу.

Једном

Једном кад пролете
престане да ме пали
и почну да дувају
ветрови хладни,
једном кад пожелим да одем
да одмах све устанем
боље те ће на мене сетати
остати ћу, нећу плакати
али и даље ћу те волети.

Нећу рећи ни запитат ни како
ни нека ме жиго у том тренутку
ни питај како ми је,
отрешићу леђа и без речи отићи
јер моје срце не уме да говори
и уме да покаже
колико воли и онда док пуби.

Мирно!
На месту вољно!
»Волим те«
да ли је довољно?

Drugarski list

Ја. Стенд

Гордана Оспаџобут

TRIFIĆ VESNA -ŠILĆ-

Ивана Шевенка

Ученица Сунчица

ASMINA JANKOVIĆ

Јелена Јеф

Ђурић Недељковић Ученик

Ђ. Ђ. Ђ.

У ПРАВИ ЧАС!

Имам 7 година и идем у други разред. Којим спортом да се бавим?

Светлана Петровић
Село Бесеровина
Бајина Башта

Прави час да се човек определи којим ће се спортом бавити је баш 7. година. Али, тешко је рећи неком: „Слушај, теби највише одговара рукомет!“ а да се при том не знају неки основни елементи као што су телесна грађа, висина, тежина, итд. Дакле, само на основу једног јединог податка који знамо о теби, а то је колико година имаш, не бисмо могли да дамо „прогнозу“ у којој грани спорта би постигла највеће успехе. Међутим, пошто не бисмо желели да направиш погрешан избор и можда се разочараш, препоручујемо ти да се бавиш спортовима који ће утицати на правилан развој и обликовање твог тела а то би, пре свега, била атлетика и гимнастика. Она ће уједно бити одлична основа да се касније и бавиш неким другим спортом. Зато, почни што пре са вежбама а касније ћеш видети одговара ли ти један од ова два спорта или ћеш се одлучити за неки трећи. За сваки ћеш бити одлично припремљена.

ДОК НЕ ПОСУСТАНЕШ

Тринаест ми је година и пре неколико дана купио сам два тега по 3 кг. Почео сам полако да их дижем али не знам тачно како то треба да радим. Зато вас молим да ми што пре одговорите како да дижем тегове и колико пута да поновим вежбу?

Драган Младеновић,
Горичка I део бр. 20
Сремчица

Снагу највише развијају покрети и то они, како би се стручно рекло, максималног и субмаксималног интензитета, односно ако је максимум терета при коме покрет може да се изведе 10 kg онда треба узети тегове од 8—9 kg и подићи их у два до три наврата

Теговима које ти имаш можеш да јачаш и обликујеш мишиће руку и раменог појаса. Вежбе ради тако што ћеш руке покретати у зглобовима рамена и лаката, као што то радиш на часовима физичког васпитања и понављај их све док потпуно не посустанеш. При том диши дубоко и удисаје и издисаје усклади са покретима. Уколико не можеш да се сетиш вежби из школе, замоли наставника физичког васпитања да ти их покаже или их потражи у књизи М. Чабрића „Атлетска гимнастика“. Књигу можеш купити или наручити код ИГРО „Спортска књига“, Македонска 19, Београд, ако претходно уплатиш на њен жиро-рачун 100 дин. Број жиро-рачуна је 60801-601-817. Не заборави да на уплатницу ставиш назнаку коју књигу желиш.

Вегетаријанци

Молим те да ми кажеш нешто више о зебама.

Роберт Такарић,
Гимназијска 31/а
Зрењанин

Зебе спадају у породицу певачица које се претежно хране биљкама. Некада су, истина, много више волеле инсекте, што је утицало не само на њихову грађу већ и начин живота. Кљун им је постао кратак, дебео и купаст а нокти су им, будући да више нису задужени за држање плена који се пужака, постали слаби. Откако су „прешле“ на вегетаријанску исхрану, зебама није тешко да обезбеде богату трпезу, па тако имају више времена које могу да посвете себи и потомству: код зеба се знатно развио љубавни живот а потомство знатно увећало.

Обиље хране и „безбрижан“ живот учинило је ову породицу певачица са око 1.200 врста и подврста врло „друштвеном“. Отуда

Кад те боли пета...

По трећи пут ти се јављам и надам се да овог пута моје писмо неће завршити у кошу као претходна два. Ево у чему је мој проблем: пре три месеца почела је да ме боли пета. Био сам код лекара и он ме је упутио на снимање. Уз снимак сам добио и папир на коме је писало: „Не диференцирају се посебне патолошке промене. Мање је вероватна асептична некроза у смислу Северове болести на опофизи халанеуса.“ Молим те да ми објасниш шта ово значи?

Дарко Тамаши,
Цара Душана 13
Зрењанин

Северова болест најчешће означава врсту упале неке од костију

пете или тетива чији узрок најчешће није познат. У већини случајева од ње оболевају деца од 9 до 12 година. Болесник се жали на оток и бол у пети који је најјачи приликом пењања или спуштања низ степенице. Испод припоја Ахилове тетиве изражена је болна осетљивост и њу је лако локализовати. Да ли је у питању Северова болест потврђује и рендгенски снимак.

ТРАЖИМО ПРИЈАТЕЉЕ

Сузана Милковић, 18300 Пирот, ОШ „Павле Крстић“ — воли све што воле млади

Миленка Милчиновић, 58000 Сплит, Сутјеска 79 — 13 година, воли музику и спорт, сакупља разгледнице из целе Југославије

Александра Ћирић, 18300 Пирот, ОШ „Павле Крстић“ — 13 година, сакупља значке, хемијске оловке, марке и налепнице, воли спорт

Тања Димоска, 97300 Охрид, Галичица 47 I/12 — 15 година, воли рукомет и пливање, сакупља значке и марке

Снежана Ђорђевић, 81340 Харцег-Нови, Дашо Павичић 3 — 12 година, воли спорт и забавну музику

Павица Павић, 55000 Славонски Брод, Клакар 20 — 15 година

Разлога да будеш посебно забринут немаш. Северова болест ће и сама проћи. Можда ће за то бити потребно и осам месеци, па ти саветујемо да будеш стрпљив. Кад осећаш болове, избегавај било какву спортску активност и у међувремену носи лакшу и меку обућу која неће вршити притисак на пету.

Школа за »дадиље«

Пошто сам ваш редовни читалац молим вас да ми одговорите, ако је могуће, већ у следећем броју. Интересује ме да ли постоји курс за дадиље, у којем се граду одржава и каква се стручна спрема захтева од полазника? Да ли после тог курса може да се ради у обданишту и јаслицама?

Гога,
Бајина Башта

Курсева за дадиље нема: ако желиш да се бавиш васпитавањем деце предшколског узраста, мораћеш да се упишеш у неку од педагошких академија. Теби је свакако најближа она у Титовом Ужицу, зове се „Желимир Жељо Ђурић“ а налази се у Улици Слободана Пенезића Крцуна бр. 36.

За упис на прву годину студија могу да конкуришу кандидати који имају припремни степен педагошке академије или су завршили IV, односно III степен стручне спреме здравствене струке педијатријског смера. У овом последњем случају кандидат мора да има и две године стажа у струци. Право на упис имају и сви они који су завршили неку од следећих струка: архивско-музејску, преводилачку, правну, културу и јавно информисање. Кандидати који имају IV степен стручне спреме а он није у складу са чланом 37. Закона о усмереном образовању и васпитању СР Србије, полажу допунске испите из филозофије и психологије. На конкурс могу да се јаве и ученици који су завршили гимназију, учитељску школу, средњу медицинско-педијатријски смер и школу за васпитаче (оба смера).

Кандидати који немају одговарајуће образовање такође могу да конкуришу за упис на педагошку академију али под условом да положе допунске испите. Које, зависи од тога какву су школу претходно завршили.

Поред општих услова кандидати морају да испуњавају и посебне и подлежу обавезној провери слуха, говора и психофизичких способности. Лекарским уверењем будући васпитачи доказују своју физичку и менталну способност за обављање овог веома одговорног занимања.

Хтели бисмо још да напоменемо да се педагошке академије за образовање васпитача налазе и у Београду, Љутице Богдана 46, Крушевцу, Луке Ивановића 13, Пироту, V конгреса 29 и Врању, Партизанска 14.

Школа за усну хармонику

За рођендан сам добила дугоочекивану усну хармонику али ја на жалост не знам свирати тај инструмент. Молим те да ми кажеш где могу купити или наручити неку књигу помоћу које бих то научила?

Алма,
Дервента

Потражи у књижарама у свом или неком оближњем граду „Школу за усну хармонику и блок-флауту“. Књига стаје 80 динара. Уколико је не нађеш, можеш је наручити поузећем на адресу: „Просвета-Промузика“, Музичка продавница, Кнеза Милоша 19, Београд.

Чудни неки ђенерали

У Београду, на фасади зграде на Теразијама број 35 постоји натпис „асикурациони ђенерали“. Молимо те да нам одговориш о чему се ради и ко су били ти ђенерали?

Јелена и Ана Марија Милановић,
Булевар Ленина 145/122
Нови Београд

Нису у питању никакви генерали као што сте вас две помислиле већ италијански израз који би се на наш језик превео као „опште осигурање“. Те две речи се иначе у оригиналу пишу assucurazioni generali.

РЕШЕЊЕ ДЕТЕКТИВСКЕ ПРИЧЕ

Успешно окончање истраге омогућила је друга тачка Јовановог плана рада. Наиме, у лекарском извештају стајало је да се на доњем делу једне од рана налазила мрља од уља или катрана. Како на месту несреће није било трагова кочења, Јован је дошао на помисао да је Милошеву смрт могао да изазове истурени део неке машине коју су превозили. Утврђено је да је у време када је Божовић погинуо путем пролазило специјално возило на којем је превожена машина за постављање последњег слоја асфалта. Како возило није било прописно осветљено, земљорадник није могао да примети у мраку истурени део машине који га је на месту усмртио.

ПОЛИТИКИН ЗАБАВНИК

Први број Политикиног забавника изашао је 28. фебруара 1939. године

В.д. директора НО „ПОЛИТИКА“
Драган Марковић

Главни и одговорни уредник
Раде Шошкић

Одговорни уредник
Вера Смиљанић

Ликовно-графички уредник
Александар Мартиновић

Издавачки савет:

Владимир Антић, Добривоје Арсић, Ариф Бозаџи, др Радослав Ђокић (заменик председника), др Радомир Животић, Зорица Ивановић, Љубисав Лилић, Каћа Милетић, Бранислава Митровић, Мирјана Моравчевић, Раденко Павловић, Ружица Петровић, Радомир Ристић, Снежана Стаменковић, Јелисавета Суруџић (председник), Зорица Ћеран, Светлана Шухартовић. Чланови савета из редакције: Владимир Гајтовић, Светлана Ивановић, Александар Мартиновић, Вера Смиљанић, Раде Шошкић.

Редакција:
Диего Варагић, Радана Весовић, Олга Вукадиновић, Душан Глушац, Бојана Дожић-Стојовић, Светлана Ивановић, Мина Илић, Соња Јашовић, Мирјана Крстуловић, Иван Лончар, Мирјана Маринковић (уредник стрипа), Петар Милатовић, Весна Миниħ, Ненад Мирковић, Зора Меденица, Нада Невајдић, Вито Недељковић, Биљана Орловић, Љубомир Патрногић, Зоран Петканић, Радоје Савић, Весна Софреновић, Недељка Сташић, Миленко Тодоровић и Милош Томић.

Секретаријат:
Јованка Војводић, Олгица Стаменић, Даринка Тодоровић и Зорица Филиповић.

Издаје и штампа НО „ПОЛИТИКА“ — ООУР Издања за младе „ПОЛИТИКИН ЗАБАВНИК“, Македонска 29, 11001 Београд. Поштански фах 124. Телефони: 324-471, централа 324-191 и 325-761. Рукописи, фотографије и цртежи се не враћају. Огласна агенција: Македонска 35/1, тел. 322-711. На основу мишљења Републичког секретаријата за културу СР Србије број 413-2973-02 од 22. I 1973. године не плаћа се порез на промет.

Цена једног примерка 20 динара.

ПРЕТПЛАТА ЗА НАШУ ЗЕМЉУ:
Тромесечна 220,00 динара, полугодишња 440,00 динара и годишња 880,00 динара.

ПРЕТПЛАТА ЗА ИНОСТРАНСТВО:
Тромесечна 440,00 динара, полугодишња 880,00 динара и годишња 1.760,00 динара.

Претплата се врши на жиро-рачун број 60801-601-29728 уз обавезну назнаку НО „Политика“ ООУР „Продаја“ — претплата на лист „ПОЛИТИКИН ЗАБАВНИК“.

ПРЕТПЛАТА ЗА ИНОСТРАНСТВО У СТРАНОЈ ВАЛУТИ ГОДИШЊА:

САД	$	65.—
СР НЕМАЧКА	DM	115.—
ШВАЈЦАРСКА	Šfr.	107.—
ФРАНЦУСКА	Ffr.	267.—
ШВЕДСКА	Škr.	271.—

Уплате из иностранства слати на девизни рачун НО „Политика“ код „ИНВЕСТ БАНКЕ“ — Београд, број 60811-620-63-257300-00054, уз обавезну назнаку ПРЕТПЛАТА НА ЛИСТ „ПОЛИТИКИН ЗАБАВНИК“.

WALT DISNEY

МИКИ

